

Navn: Aswar – første søn af slægten Hundirr, ridder i Ørnens orden

Alder: 23

Udseende:

Dit mørkeblonde hår er skulderlangt, sådan som moden påbyder det. Du er veltrænet, trods alt er hele dit voksne liv gået med at gøre dig klar til at kunne se enhver fare i øjnene. Du går altid klædt i din slægts blå farver og med dens mærke synligt, og naturligvis bærer du også stolt Ørnens mærke. Din holdning er selvfølgelig rank og dine skridt afmålte. Du smiler aldrig mere, end hvad der er sig sømmeligt, hvilket vil sige kun høfligt i selskab med adel, der er dig værdig og yderst sjældent det mindste, hvis du kun er blandt pøbel og tjenestefolk – med mindre selvfølgelig det er ved et af de store arrangementer, der er til for at vise folket jeres storhed. Dine gråblå øjne er kolde og kan være høflige eller passende overlegende alt efter, hvad de kigger på.

Du er kun vant til at bøje dig for dem, der er over dig i rang, hvilket efterhånden ikke er så mange af dem, du støder på i din hverdag. Du er derimod blevet ganske vant med at andre bukker dybt for dig, og derfor har du lært at holde hovedet højt. Du ved dog også præcis, hvornår det er tid til at bøje sig, og hvor dybt det da skal være. Du har jo lært takt og tone på ordentlig vis. Også din tale bærer præg af dette; du taler meget korrekt med afmålt og passende respekt, alt efter hvem du taler til. Du har været vant til at udveksle høfligheder med folk, der er på lige fod med dig. Du kan nedværdige dig til at have venlige samtaler med bønder og kvinder, men naturligvis kan du ikke tolerere, hvis de skulle få den forkerte idé og tro, at de er dig lige; desuden må du jo også tilpasse dit sprogbrug, når du taler med den slags, så du kan være sikker på, at de forstår dig.

Rang:

Du er en ridder i Ørnens orden. Det er en højttaget orden, som enhver sand ridder har været medlem af på et tidspunkt i sit liv. Naturligvis er det kun dem, der tilhører højadelen som du selv, der har mulighed for at komme ind så tidligt, som du gjorde, allerede i en alder af sytten. Du er af så høj rang, som man kan blive inden for Ørnens orden, og det er derfor, at du nu skal af sted på den prøvelse, der kan lade dig gå over til at blive medlem af Griffens orden. Da vil du for alvor være en fuldgyltig ridder. Du kan stadig stige i rang efter det, men dette er det største skridt på vejen. Det vil også sige, at du ikke kan være arving til Hundirr-slægten, hvis ikke du kan blive optaget i Griffens orden.

Historie:

u er født og opvokset som første søn af Mistar Hundirr og tilhører derfor hans ædle slægt. Du er dig bevidst, at dette er et privilegium, men det ændrer ikke på, at du er klar over, at det er, fordi du kan opfylde den pligt, der følger med privilegiet. Helt fra barnsben er du blevet lært, hvor din plads er: øverst i hierarkiet. Naturligvis kræver det arbejde. Privilegiet du fødes med er et potentiale, som du selv skal indfri. Dette kræver en lang uddannelse, men du har aldrig været i tvivl om, hvor du var på vej hen: mod de mest hæderfulde rækker i samfundet.

Der har ikke været meget plads til leg i din barndom, du har altid været i gang med din uddannelse, men du har aldrig beklaget dig, dels fordi du holder af at blive dannet, og dels fordi du ved, at det er din pligt. Du tilhører adelen, og derfor har du et ansvar overfor folket, du skal vise dem din værdighed og styrke og derved give dem stolthed og tryghed. Du kan ikke huske en dag i dit liv, hvor din fader ikke har fortalt dig dette.

Verden har altid ligget åben for dine fødder, du kunne gøre, hvad du ville, så længe du blot holdt dig for øje, at du skulle være din faders arving en dag, og at alle dine handlinger ville blive en del af dit slægtsnavns arv.

Det var en selvfølge, at du skulle trænes til at blive ridder en dag, som enhver anden adelssøn, men hvor langt, du skulle gå af den vej, var ikke fastlagt. På dagen du fyldte ti, blev du sendt til Hjortens borg, hvor enhver ridder måtte begynde sin træning. Den rang, som denne træning tillod dig, ville have været nok. Du kunne efter din uddannelse dér have kaldt dig fuldgyltig ridder, og du kunne have fulgt i din faders fodspor og været blevet diplomat og siden hen komme til kongens eget hof. Det havde din fader måske også helst set, i frygt for at en videre uddannelse blandt de stolte krigere ville bringe hans arving i fare. Men eftersom han aldrig sagde noget herom, kunne du ikke tage det som en ordre om ikke at gå i den retning, du selv ville, og du havde siden dit andet år på Hjortens borg vidst, hvad det var. Du skulle blive iblandt de bedste, blandt de mænd, der havde forstået at give deres liv til ridderens ærefulde vej, du ville blive en ridder af Dragens orden, det havde du vidst, lige siden du for første gang havde æren af at være i en af disses nærvær.

u havde hørt, at der skulle komme én, og så måtte det naturligvis være sandt. Alligevel havde det været svært at tro indtil nu, hvor døren blev åbnet ind til jeres træningssal, og enhver ung ridder, der kendte sin plads, straks lod sit sløve sværd hvile med spidsen i gulvet og stillede sig respektfuldt på række ud for døren. Det var med stor respekt og måske også en smule ærefrygt, at du betragtede den mand, der kom gående ind i rummet med to af jeres mest ærefulde officerer respektfuldt bag sig. Det var en ridder af Dragens orden, hans mærke skinnede grønt på den blanke brystplade, ligesom de skælagtige led i hans tunge rustning. Du bukkede dybt, imens du mærkede, hvordan hans blotte nærvær fik alle til at holde sig mere ranke. Ridderen, der havde ledt jeres træning den dag, bukkede dybt for den storslåede helt, der netop var kommet ind, og du følte dig stolt over at være en del af dette system, hvor selv de, der var store, kunne bøje sig for dem, der var større. Der blev udvekslet nogle ord iblandt rid-

derne, og du forstod ikke meget af, hvad de sagde – måske var det endda sandt, at de talte de højes sprog indbyrdes, du var ikke sikker.

Drageridderen vendte sig, og hans øjne hvilede på alle jer unge riddere en efter en, du mærkede, hvordan hans øjne hvilede på dig, og du holdt dit blik lavt. Det var, som om han så igennem metallet, der omkransede din krop, igennem din hud, ind til din sjæl. Du skælvede ved hans magt, men du frygtede ikke at lade ham se dit sind. Så var fornemmelsen ovre, og hans blik fór videre til den næste. Kort herefter begyndte han atter at gå mod døren, men da han var kommet halvvejs hen af den gang, som I unge riddere formede, stoppede han, og hans øjne vendte sig skarp mod dig.

"Dit navn, ridderaspirant?"

Du var næsten lamslået af forbavselse over, at du blev tiltalt, men du svarede på trods af dette prompte, trods alt havde du ikke rettigheder til at lade en overordnet vente.

"Aswar, søn af Mistar, stolt arving til Hundirr-slægten." Du bukkede dybt, som du havde lært det for at vise denne ridder respekt.

"Javel, det forklarer, hvorfor du ser bekendt ud. Jeg og din fader gik her på akademiet samtidig. Bekommer ridderens vej dig vel?"

"Det er mig en ære og et privilegium at blive oplært her til den ædle vej af høviske mænd."

Drageridderen nikkede billigende.

"Nuvel, vil du vise mig, hvad du har lært unge ridder?"

"Javel!" straks trådte du frem, som du blev budt og løftede dit sværd, og han trak sit. Du ønskede at vise dit bedste, men du frygtede ikke for ikke at være god nok, du var trods alt blevet bedt om at vise, hvad du kunne, og det var, hvad du havde i sinde at gøre. Du svang og parerede, som du var blevet instrueret i. Jeres kamp måtte have været som at se en spurv kæmpe imod en tiger, men du fortvivlede ikke, du takkede blot din skæbne for denne store mulighed.

"Du har talent."

Dit hjerte svulmede af stolthed over denne compliment, og du takkede ham med et dybt buk.

"Hvor langt ønsker du at vandre på ridderens vej?"

"Så langt som jeg kan komme, herre" svarede du sandfærdigt. Du havde ikke kendt svaret, da du så solopgangen, men nu herskede der ingen tvivl i det hjerte.

"Udemærket, så vil jeg glæde mig til den dag, hvor jeg kan slå dig til ridder af min orden." Med det vendte han sig og forlod lokalet.

Du vidste nu, hvad målet med din tilværelse var. Du skulle ende som ham, du skulle blive en, der kunne vise andre vejen ved sin styrke, mod og ære. Du skulle beskytte de svage – dette var årsagen til, at du havde fået dine muligheder: du kunne beskytte de mindre værdige, der ikke selv evnede det. Med dit sværd skulle du beskytte dem for ydre farer, og med dit eksempel skulle du lede dem væk fra de indre.

Du veg aldrig fra den stig, du havde lagt for fødderne af dig selv. Det var en lang og møjsommelig vej at træde, men dit gode navn og dine værdige handlinger kortede den for dig, og du beklagede dig aldrig over de ting, du måtte udstå for at kunne kalde dig for ridder. Du vidste, at det var din pligt, og visheden om, at hele din færd var en uselvsk gerning, brændte som en fakkel i mørket for dig, en ledestjerne, så du aldrig kunne fare vild. Du rejste fra Hjortens borg i en ung alder, men var end ikke ude i et kvart år, før du søgte at blive en ridder af Sværdet. Dette var et naturligt valg for dig, for du havde altid været dygtigst med et sværd, og du mente desuden, at det var den mest ærefulde måde at kæmpe på. Kun med sværdet kan man afgøre ting som ved en sand duel, om end man er på slagmarken – forestiller du dig, du har jo trods alt aldrig virkelig været ved fronten. Buen er for dem, der ikke tør se deres modstandere i øjnene, og lansen er for dem, der hellere kæmper med styrken i deres hests ben end i deres egen arm. Du vidste, at du her ville lære alle de samme regler som enhver

videregående ridder, og desuden mente mange, at dem, der blev uddannet her, lærte mere om sand etikette – en ting, du fra din faders sal vidste, var vigtig.

Du lærte hurtigt og blev hastigt velset blandt dine læremestre såvel som blandt dine våbenbrødre. Du var altid en af de bedste, og du lærte gerne fra dig til dem, der ærbødigt bad om det. Alt blev gjort efter bogen. Der var ingen grund til at forsøge at forbedre et system, der allerede var perfekt i sine simple, rene linjer. Det var aldrig et problem for dig at parere ordre, for du havde altid lært, at dette var en vigtig evne. Desuden ville intet andet give mening, du vidste jo trods alt, at dem, der gav ordrene, vidste bedre end dig, ellers ville de ikke være over dig i systemet; så du gjorde altid, som du blev påbudt uden at stille spørgsmål dertil.

Du trænede i flere år som en ridder af sværdet, og det var her, du kom til at udføre dine første officielle gerninger som ridder. Dette var primært i forbindelse med turneringer, hvor du skulle kæmpe det bedste, du havde lært, eller som beskytter af fine herrer, der ikke selv var så dygtige ud i krigens veje som du, eller ærbare kvinder, som naturligvis ikke kunne beskytte sig selv. På din færd så du altid en smuk og venlig verden fyldt med mennesker, der måske ikke altid handlede, som de burde, men som forsøgte at forbedre dig. Altid blev du hjerteligt takket dig for din indsats og din hengivelse til dit hverv. Det var ikke, fordi du ærgrede dig, når du vendte tilbage til livet bag borgenens murer – det var jo det, du fik besked på – men du glædede dig alligevel altid til næste opgave, som du skulle udføre ude i det virkelige liv.

***D**æ store smukke egetræsdøre blev slået op, og du hørte en kort trompetfanfare blive blæst, og endnu inden klangen var færdig med at kaste sig frem og tilbage mellem væggene i sit ekko, var du blevet annonceret. Du gik med lange, præcise, taktfaste skridt henover det blanke gulv, hvor alle dine forfædres mærker var blevet hugget i gulvet, efter-*

hånden, som de blev kåret til riddere af de forskellige ordner. Du følte for at lade dine øjne søge efter den plads, hvor dit eget nye mærke skulle være, men du gik blot videre med øjnene rettet fast fremad mod egnens herre, din fader. Fra begge vægge kiggede portrætter af dine forfædre på dig, de blev malet, når en søn blev den nye herre i salen. I havde en lang stolt tradition bag jer, og du var beæret over at have muligheden for at holde den i hævd. Du stoppede brat, hvor du skulle, som om der var en markering på gulvet foran din faders tronstol. Du knælede og bukkede hovedet ærbødigt.

"Min herre, det er mig en ære og en glæde at have mulighed for at foretræde i Deres sal." Du talte, imens du holdt blikket fast på gulvet.

"Og det er mig en glæde at se dig i god behold igen, min søn."

Først da han tiltalte dig som et familiemedlem og ikke en ridder, kunne du tillade dig at løfte dit blik til hans, i et kort øjeblik gled et venligt smil hen over hans udtryk frem for den bryske mine, som han ellers altid bar. Du blev pludselig, da du så de grå stænk i hans hår, klar over, hvor længe du havde været væk hjemmefra.

"Og jeg er stolt over at høre, hvor godt du klarer dig, du bringer i sandhed vort familienavn ære."

Du nikkede kort som tak for hans anerkendende ord. Stilheden faldt i den salen. I et kort øjeblik overvejede du, om der var noget mere, du burde sige eller fortælle, men du kunne ikke komme på noget, der virkelig var værd at benytte salens herres tid på. Du rejste dig derfor og bukkede dybt og respektfuldt. Du og vendte dig bort og begyndte at forlade den store sal. Lyden af dine metalbeslåede støvler imod stengulvet rungede i rummet. Dit bryst svulmede af glæde over at have opnået så anerkendt en herre og ridders respekt og velbehag ved dine handlinger; det havde i sandhed været rejsen hjem værd.

Netop som du skulle til at forlade salen, så du en kvinde rejse sig på din højre siden, og du standsede. Det var din stedmoder, en ung smuk kvinde,

der holdt en lille søn på armen. Din egen moder var desværre død få år forinden, men hun havde heldigvis nået at opleve sit livs bedste år som hustru til en ædel herre. Du bukkede dybt med et venligt smil for kvinden, du knapt nok kendte, og hun nejede til gengæld. Så begav du dig atter ud af salen. Da du havde forladt din herres selskab lod, du et smil glide over dine læber, som svar på minderne om den stolte barndom du var blevet velsignet med. Uden den ville du aldrig være blevet så succesrig en ridder. Du tænkte på dine brødre og søstre og håbede, at de havde gjort lige så god brug af de gaver, de ved fødslen havde fået.

a du var blevet færdiguddannet som ridder af sværdet, blev der anmodet om din indtrædelse i Ørnens orden. Det er en stor ære at blive optaget der, decideret at blive bedt om at slutte sig til dem; det var, så vidt du vidste, ikke noget man normalt gjorde. Ørnens orden er den næstmest præstige fyldte orden, som er alment tilgængelig. Over den ligger kun Griffens og Dragens orden, som er dit endelige mål – men dér kan man kun blive optaget ved godkendelse og ved at have vist sine kvaliteter som ridder. Blandt Ørnene gik alt så godt, som du havde forventet. Du blev til stadighed trænet i fægtningens ædle kunst, og desuden forberedte man dig på de ting, som din høje rang kunne medføre, at du skulle tage stilling til. Man lærte dig om strategi og om domsfældelse. Du var endda med i strategirummet, hvor hele Almarnon var kortlagt og jeres tropper repræsenterede af fint udskårne figurer, under det store slag mod grønhyderne kun to år efter, at du blev optaget som aspirant i ordenen. Du kom aldrig i nærheden af slagmarken, men du ved, at I var sejrrige.

u sad hævet på den lille estrade i det højloftede rum. Endnu en af de vildledte bønder blev ført frem, endnu før ekkoet fra den dødsdømte mandens tryglen om nåde var holdt op med at kaste sig frem og tilbage

imellem salens vægge. Du rystede trist på hovedet: selv når dommens time kom, kunne de ikke angre og vise bare den mindste smule værdighed.

Du vendte dit blik mod manden, der skrabede på gulvet foran dig, og rynkede let på næsen. Han stank forfærdeligt, men du forsøgte at skjule din væmmelse under et stoisk udtryk, alt imens du mindede dig selv om, at denne mand var født svag. Alligevel havde du svært ved at fatte medlidenhed med ham, han havde tydeligvis ikke bekæmpet sin svaghed. Du betragtede ham, imens hans forbrydelse blev læst op. Hans ansigt virkede skævt, muligvis var det på grund af næsen, der ikke var blevet rettet, efter at den var brækket, eller måske var det fordi, at han var så hævet omkring det ene øje, at han end ikke kunne åbne det helt. Du var ikke sikker, og det betød ikke meget. Han var næsten skaldet, og hans lasede tøj var tydeligvis for stort til hans skrøbelige skikkelse.

”Mahl fra Kriders, taget i at berøre en ridders hest uden tilladelse.”

Du så indgående på den ynkelige mand på gulvet, du kunne ikke se, hvad han var værd. Han så ud til at have sin forstand, så han kunne på ingen måde have været i tvivl om, at det ville komme til at stå ham dyrt.

”Har du en forklaring på denne slette handling?” Din stemme var hård, og det var tydeligvis en ordre på en forklaring. Du prøvede ihærdigt at høre efter, men det var dig umuligt at få en fornuftig sætning ud af de stammende ord, som bonden for dine fødder spyttede ud imellem de få gule, rådnende tænder, han havde tilbage i sin mund, sammen med den tykke accent, som du var blevet klar over, at hele den lavere befolkning talte med. Du rystede på hovedet og gnubbede din næserod imellem din første og anden finger. Der var i sandhed brug for store riddere til at rette op på den ringe befolkning.

”Jeg skal være dig nådig...” begyndte du, og slynglen var fræk nok til at afbryde dig, før du kunne færdiggøre din sætning:

"Tak, tak herre, jeg er dig evigt taknemmelig, tak..." Han bevægede sig frem på sine knæ og strakte hænderne ud. Du betragtede dem med foragt; snavsede og arrede var de.

"Du skal betale en bøde på fire sølvstykker." færdiggjorde du din dom, og bonden blev pludselig tavs. Han så op på dig, hans ene, gode øje var spæret op i skræk.

"Den slags penge kan jeg på ingen måde skaffe..."

"Hvis du nægter at betale bøden, vil du blive straffet med afhugning af den ene hånd." Sådan var nu en gang reglen, og vagterne vidste, at det betød, at der ikke var mere at diskutere, og de samlede den hulkende mand op fra jorden. Først da var det, som om han vågnede op, og han gav sig til at kæmpe imod de stærke hænder, der greb om ham.

"Nej! Vis nåde, gode herre... jeg bliver arbejdsløs! Min familie vil su..." de store jernbeslåede døre til salen blev slået i efter ham, og hans stemme blev lukket ude, på samme vis som skriget da vagterne uden tøven frarøvede ham hans hånd og påførte ham et sår, der formentligt ville koste ham livet.

Du smilede afdæmpet, da du forlod salen efter at have afsagt dagens sidste dom. Du glædede dig over, at der ville gå længe, før det igen var din opgave at se på alle de mange ugerningsmænd, der var i Almarnon. Mange af dine fæller mente, at du dømte for mildt, men for dig selv tænkte du at nåden ville lade bønderne forstå, at alt hvad I gør, gør I for deres bedste.

u betragter dine overordnede med respekt. Når de har en højere rang end dig, er det, fordi de har gjort sig fortjent til den, og fordi de er mere erfarne end du. Du er imidlertid aldrig rigtig i tvivl om, at du nok skal nå mindst lige så højt som dem - og gerne en dag højere. Du forventer naturligvis at blive behandlet med mindst lige så stor respekt af alle, der er under dig i hierarkiet, som du behandler dem, der er over dig med, og du

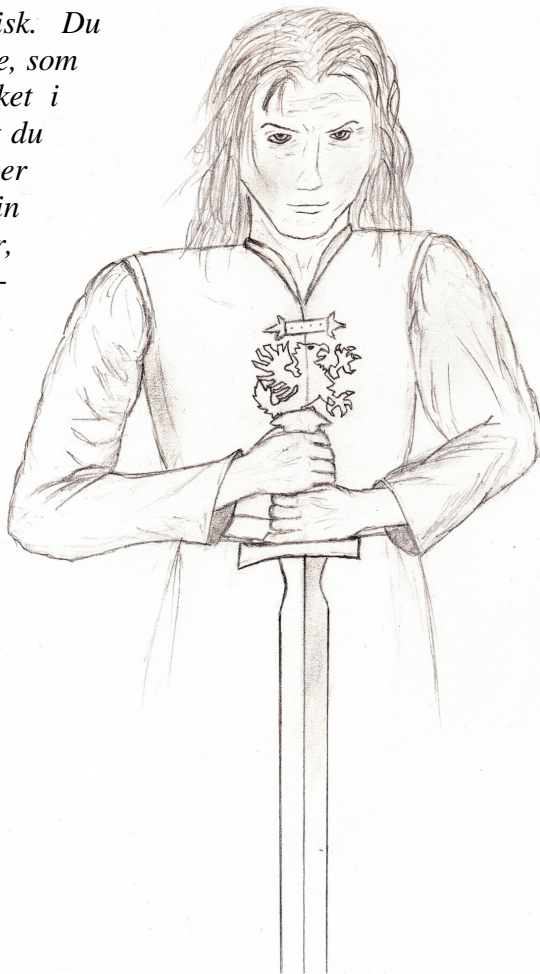
vil ikke acceptere mindre. Du irettesætter og straffer gerne dem, der er under dig, hvis det er nødvendigt, du ved trods alt, at du er berettiget til at gøre det, for ellers ville de selvsagt ikke være under dig i systemet. Dine handlinger skal vise dem, de svage, vejen, så de har mulighed for at komme til at udvikle sig, derfor behøver du ikke føle skyld over, at dine handlinger virker hårde i dette øjeblik.

u står på din fædrende borgs brystværn. Vinden slår om dig og griber fat i din kappe, det er en kølig og dog mild aftentime. Du skuer ud over de store vidder. Markerne er som et grønt, bølgende hav, og de små landsbyer, du kan ane derude, er som øer. Du er stolt over dette syn, stolt over at være en beskytter af noget så smukt. Du er en af dem, der sørger for at landet er så velfungerende, og at folket kan være trygt og lykkeligt. Du kan ikke forestille dig nogen større ære end denne. Og dog, for det er den du er ved at opnå. Du står på grænsen til at blive en af de sande vogtere – at blive anerkendt som dette, med bedre muligheder for at udøve beskyttelsen direkte. Du vender øjnene mod horisonten, hvor den røde sol er ved at synke i skjul og maler alle skyerne orange. Som stoltheden stiger inde under din smukt polerede brystplade, opdager du, at du er lige ved at lade et bredt smil finde vej til dine læber, men minder så dig selv om, at det ikke er sømmeligt. Din væbner er til stede, og han behøver ikke at kende til dine følelser, det vil få dig til at virke mindre ophøjet. Men glæden forsvinder ikke af den grund. Du ser mod den fjerne horisont og mindes den gang du som ung drømte om at komme til at se, hvad der er på den anden side af dit syns grænse. Nu er den tid kommet, hvor du skal se det. Den tid, hvor du skal vise for dig selv og verden, hvilken sand helt du er. Dette er øjeblikket, dit liv hidtil har ledt frem til.

Da du begiver dig tilbage, ned fra muren, for at byde din familie farvel på rette vis, standser du ud for en af de store ornamenterede rustninger; hvor du, da du var et sørgløst barn for en evighed siden, plejede at se på

En Ridders Fortælling

dit spejlbillede og drømme om den dag, hvor du kunne bære en sådan rustning. Manden, du nu ser reflekteret på den spejlblanke overflade, er indbegrebet af en ridder. Høj, stærk og frem for alt ærefuld. Din dragt er prydet med dit familiemærke og med alle dine ordners symboler. Dit hvasse sværd hænger tungt ved din side, din mine er alvorlig og stoisk. Du udstråler den magt og væld, som med rette er din, og blikket i dine klare blå øjne viser, at du ved det. Du er stolt over mærkerne på dit bryst og din kolde mine, du er stolt over, at det er dig, der kigger tilbage, som den ridder du altid har drømt om at være. Du skammer dig ikke over denne stolthed, for du ved, at det er med rette – du har potenti-alet til at blive den stør-ste ridder siden Faris den Store, der grund-lagde Almar-non.

Stilling:

Som ridder af Ørnens orden, har du aldrig i sandhed været i felten. Du har foretaget nogle få ufarlige eskorter, men dit ædleste mål i denne position er at blive en dygtig og værdig ridder, så du kan blive iblandt de bedste og komme til at forsvare riget. Desuden er du en af de mange, der skal sprede riddernes gode rygte, blandt andet ved at deltage i mange af de store turneringer.

Før afrejse:

Dette er måske det vigtigste, du kommer til at gøre i dit liv. Dit bryst er ved at sprænges af stolthed ved tanken om, at du skal blive en af de indviede riddere. Det er nu, du skal vise verden, hvad du er skabt af, at du har gjort dig fortjent til dit navn og den ære, der følger med det. Du ved, at hvis du ikke klarer denne rejse tilfredsstillende, vil du ikke blot være forment adgang til Griffens orden, du vil også miste dit slægtsnavn og blive en af de navnløse riddere, der måske nok får lov til at ride ud på slagmarken, men som også bliver efterladt der blandt fjenderne, hvis de falder. Du vil blive besiddelsesløs, og uanset dit ædelmod vil du blive regnet for æreløs. Du frygter ikke, for du ved, at du kan klare denne prøve, men du ved også, at livet vil have en meget ringe værdi, hvis det utænkelige skulle ske.

Ud over denne rejses vigtighed må du også indrømme for dig selv, at der er en anden årsag til, at du ser frem til det. Det vil være første gang, du får lov til at møde den virkelige verden på egen hånd, uden at have overordnede med dig. Du er ikke kun interesseret i at bestå prøven for at stige i rang, det er også for at vise dig selv, at du er af den rette støbning.

De andre:

Gazren Wazlen:

Du bryder dig ikke stort om denne din medridder, men naturligvis må du forvente, at han er af en ordentlig karakter, siden han er nået til Ørnens orden og har tilladelse til at tage denne prøvelse. Rygtet lyder dog, at ingen havde forventet, at han nogensinde ville nå så langt, dengang han begyndte sin riddertræning. Han virker mere bitter, end du bryder dig om, mere kynisk. Desuden tvivler du også på, at han virkelig forstår, hvor stor en ære det er for ham at få lov til at tage på denne prøvelsesrejse, for han virker langt fra så opsat på det, som du forventer enhver ville være.

Du føler dig ikke sikker på, at han har rene intentioner, men naturligvis må du stole på en våbenbroder. Alligevel glæder det dig en smule, at du er over ham i rang, så du ikke vil være nødt til at tage imod ordre fra ham.

Maikæjin Kavisæ:

En smuk ung adelskvinde, som skæbnen ikke altid har været lige god ved. Hun bærer sig selv med ære og værdighed, som enhver dydig kvinde bør. I har naturligvis måtte hjælpe hende, eftersom jeres ridderlighed byder jer at hjælpe og beskytte en ærbar kvinde. Du fornemmer også en styrke i hende, som kommer af andet end hendes titel, hvilket er en ganske interessant ting hos en kvinde. Du vurderer, at det ikke er et problem, så længe det ikke medfører, at hun glemmer sin plads.

Nolto:

Han er din væbner. En mand som er blevet tildelt en stor ære ved at få muligheden for at tjene sit fædreland ved at hjælpe en ridder. Han blev født til at være en simpel smed i en lille landsby, og han kunne formentligt aldrig have drømt om den ære, der tilfaldt ham. Naturligvis er du ikke helt glad for at måtte have en af de lavere fødte i din tjeneste, men han gør som

En Ridders Fortælling

regel sit arbejde godt nok, og hans taknemmelighed er det værd. Giver han problemer, vil det naturligvis være beklageligt, men så er det dog ikke et stort problem at finde en ny væbner, mange ønsker sig jo muligheden for at færdes iblandt riddere.

Ære:

Æren er at være ridder og at følge kodekset, der lyder:

Jeg kæmper for mit land – min krop og sjæl tilhører hende.

Jeg kæmper for min herre – jeg adlyder ham, der er stoltere end jeg.

Jeg kæmper for de svage – ingen bøn skal gå uhørt, thi folket er landet, og landet er alt.

Jeg kæmper for retfærdighed.

Æren er alt.

Ridderligheden er alt.

Mål:

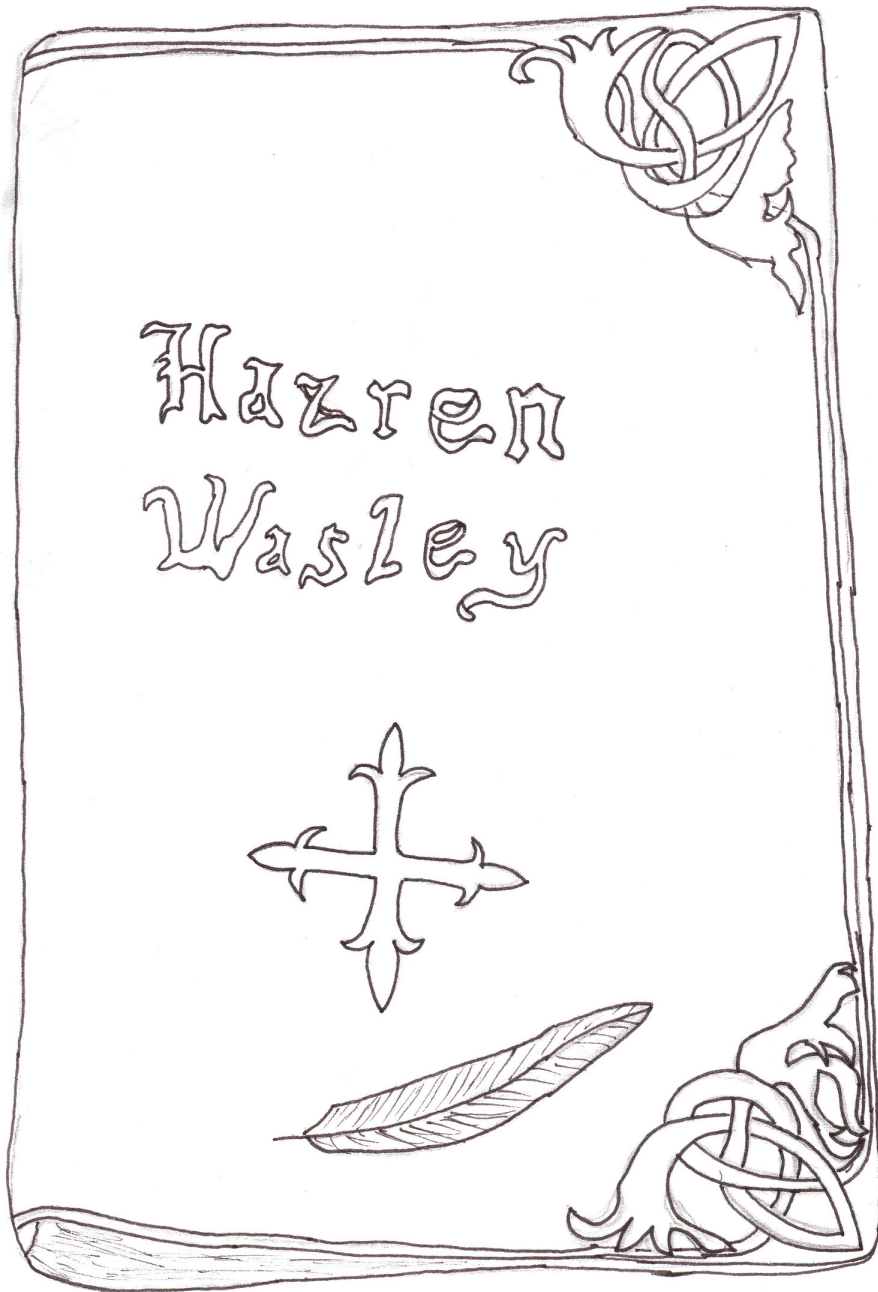
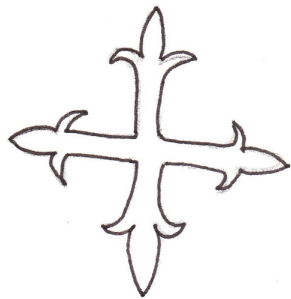
Dit mål er at blive den største ridder, at bringe dit slægtsnavn ære og at være den helt, du er blevet oplært til. Du har fået træning i, hvordan dette skal gøres igennem hele dit liv. Du ved, at riddernes hverv er at lede og beskytte folket samt at være de ideelle eksempler, og det er, hvad du har i sinde at være.

Dilemmaer:

Du er en højt rangerende ridder, og du har hengivet dig til det ærefulde hverv at beskytte landet og dets befolkning. Dette kan du imidlertid nogle gange finde ganske svært, for den svage og æreløse befolkning, som du skal beskytte, bringer så megen skam og ulykke over sig selv ved deres slette gerninger, at du i sandhed kan have svært ved at se, hvordan du kan hjælpe dem. Du forsøger at være et godt eksempel, at bevidstgøre om og håndhæve loven for dem og at sørge for at lade dem vide, hvilke konsekvenser det får, når de lader sig forlokke til slette gerninger; men ofte er det, som om de end ikke lytter til dine ord og ikke agter dine påbud; hvordan skal du da kunne hjælpe dem? Nogle gange føler du foragt over for de usle bønder, og det er ikke så meget en lyst til at hjælpe dem som pligten til at gøre dette, der driver dig.

Du er imidlertid ikke villig til at opgive, hvor håbløs opgaven end måtte se ud.

Hazren
Wasley

En Ridders Fortælling

Navn: Hazren af slægten Wazley – ridder i Ørnens orden.

Alder: 29

Udseende:

Det er ikke unormalt, at arrogancen skinner ud af dine mørke øjne, og det gælder især, når du er i nærheden af de tåbelige riddere, der tror, de er så meget mere værd end alle andre.

Du holder dig altid rank, men dine bevægelser er gerne mere spændstige og energifyldte end de andre ridders. De går næsten som i takt, også når der ikke er andre i nærheden, den slags bryder du dig ikke meget om at tage dig af. Naturligvis gør du, hvad der er nødvendigt for at overholde reglerne, men ikke meget mere end det.

Din tale er også mere fri, og du har intet imod at omgå folk af lavere rang. Du taler med den påkrævede respekt, men nægter at krybe mere end det, og du tager dig ikke meget af, om andre omtaler dig med den passende mængde respekt, fordi du er ridder, så længe de blot behandler dig ordentligt.

Rang:

Du er en ridder af Ørnens orden og har stort set så høj en plads, som du kan opnå dér, eftersom du er i gang med at opfylde kravene for at kunne komme til at overgå til Griffens orden. Din titel betyder meget lidt for dig ud over, at du kan få de rette folk i tale og kan sprede din viden om ridderordnernes mangler til dem, der er under dig i systemet, uden at de har ret til at klandre dig for det.

Historie:

Du er født ind i den lavere adel. Din slægt ejer efterhånden ikke meget jord eller store rigdomme, men I har det godt nok på trods af dette. I bliver indregnet som en del af adelen, så der bliver generelt udvist stor respekt

for jer, om end det ofte blot er en tom gestus. Du havde en lykkelig og fredelig barndom. Du blev aldrig sat i arbejde, men måtte dog fra tid til anden studere læsekunsten, ridning og sværdkamp. Det generede dig for det meste ikke, dit største problem var nok at finde nogen at bruge tiden med, efterhånden som dine ældre søskende ikke længere havde tid til dig; for I boede et godt stykke fra andre adelsfolk, og du havde fået forbud mod at omgås titelløse folk. Du adlød ikke altid, det kunne jo næppe være meningen, at du altid skulle kede dig i din ensomhed, og så længe ingen fandt ud af det, var der ingen skade sket.

Du var fjorten, da du kom til Hjortens borg, det sted hvor alle, der tilhørte adelen, blev uddannede til riddere. Der gik ikke længe, før du begyndte at være træt af dette sted og dets mange regler og sterile, respektfulde og dybdeløse forhold. Tilsyneladende var det ikke tilladt at kende folk som andet end deres rang og titel der omkring. Du blev træt af det, og det blev næsten en sport for dig at komme på kant med reglerne. Ikke for at bryde dem, men for at se præcis hvor langt ud på grænsen du kunne komme uden at foretage overtrædelser. Du fandt nemlig tidligt ud af, at deciderede overtrædelser var et problem, de straffe, der blev tildelt dig, betød ikke meget for dig, men det gjorde det tilsyneladende for din familie, og du ønskede ikke at skade dem. Du så frem til den dag, hvor du ikke længere behøvede at adlyde enhver ordre på grund af et tåbeligt regelsæt, som alle blindt rettede sig efter. Det kunne måske nok være, at ridderne var dem, der beskyttede de svage, men du besluttede tidligt, at hvis du skulle gøre noget for verdenen, skulle det være på en anden måde, for du havde svært ved at se, hvad disse tåber i stålspande kunne udrette. Det var et for tidligt møde med omverdenen, der fik dig til at skifte mening. Omkring det sidste år af træningen på Hjortens borg fik mange unge riddere deres første væbnere, for også disse skulle oplæres i en tidlig alder. En aften faldt du i snak med en af disse, der endnu ikke havde lært, at han slet ikke burde konversere med ridderen.

"Den er det ikke et ærgerligt hverv altid at skulle adlyde én person? Jeg ved, at jeg er træt af altid at skulle adlyde vores befalingsmænd." spurgte du med et grin.

"Måske," svarede knægten, der sad over for dig, og trak kort på skuldrene "men det er da bedre end noget andet, jeg kan håbe på at opnå, her er jeg da sikker på at have et tag over hovedet og at få noget at spise."

"Hvad? Er du da ikke det normalt?" grinet forsvandt langsom fra dit ansigt, da du blev klar over, at drengen ikke spøgte.

"Har du aldrig set den verden, du lever i? Der findes folk derude som ikke bare får maden serveret, som må kæmpe for at overleve." Der var indignation i hans stemme nu.

"Jamen hvorfor? Jeg mener, der er vel korn og vildt nok, vi har da aldrig manglet noget."

"Nej selvfølgelig, I tilhører jo aristokratiet, I lever jo af vores arbejde, mens vi knapt kan klare os, når fogeden har været der."

"Nåhh, men så får I jo også beskyttelse til gengæld, ikke sandt, det er jo det ridderordner som denne er til for."

"Har du måske beskyttet nogen fra noget som helst for nyligt?" Drengen virkede næsten vred nu.

"Nej, men jeg er jo heller ikke en fuldt uddannet ridder. Der er andre, de der er nået længere..."

"Hvad får dig til at tro det?" brød han skarpt ind, "Der er røvere i alle skovene, og så snart jeres skygge er ude af syne, kommer de frem. Og kan I beskytte os mod sulten og sygdommene, som den fører med sig? Jager I vinterens kulde på flugt? Er I overhovedet klar over, at den eksisterer?"

"Selvfølgelig, men..."

"Men hvad? Det er jo, fordi I har det så godt, at vi må lide sådan, I er jo halvdelen af de onder, vi må klare os imod."

Du måbede over denne drengs frækhed. Selv du, som normalt ikke brugte meget energi på din rangers ret, var klar over, at den bondeknøs ikke havde ret til at tiltale dig eller nogen i nærheden på den måde. Det var måske ikke en ærefuld ting at slå så uværdig en modstander, men det tog du dig ikke af; du sendte ham i gulvet med et enkelt slag og efterlod ham, hvor han var.

Då trods af at du ikke så denne væbner siden hen – rygtet lød, at han ikke fik lov til at passe dette hverv særlig længe – havde hans ord rørt dig. Du var ikke vant til løgne, fordi sandheden var blevet påkrævet overalt omkring dig, og hvem havde da også noget at lyve om på Hjortens borg? Så hvorfor skulle noget andet gælde for væbneren, hvorfor skulle hans ord ikke indeholde sandhed? Efterhånden som tanken blev ved med at nage dig, besluttede du dig for, at du blev nødt til at undersøge det. Under en af jeres rideøvelser valgte du derfor at ride din egen vej og opsøge en nærliggende landsby. Du glemmer aldrig det syn, der mødte dig dér.

Denne by lignede intet, du havde set før. Husene var ikke store og stolt knejsende, som borgene du var vant til. De var ikke en gang lavet af sten. Gaderne var ikke brolagt, men var mudder, selvom det ikke havde regnet i flere dage. Stanken var ubeskrivelig, og snavset lå tykt på alt levende, såvel som på alle ting. På gader og stræder var folk i laset tøj, der var mørke rander under deres øjne, og deres hår var pjusket. De manglende smil på deres læber skyldtes tilsyneladende ikke høflig respekt, men nærmere at der ikke var noget, der glædede dem. Folk så svage og udmagrede ud, som om de alle havde trænet i mange dage, men ingen af dem så veltrænede ud. Nede i de små mørke sidegader sad folk og så ud som om de forsøgte at gemme sig for verdenen. Det var syge, snavsede, forkrøblede individer, der knapt kunne kaldes for mennesker. Folk syntes

at gå helt i stå i deres handlinger, idet de så dig komme ind i byen. De forsøgte at bukke og vise dig respekt, men du kunne se frygten lyse ud af deres øjne. Du kunne se forskrækkelsen over din tilstedeværelse, mange knælede på stedet, andre prøvede at skjule sig. Du besluttede at finde ud af, hvad der foregik og tiltalte den nærmeste mand.

"Undskyld mig, min gode mand, er der noget galt?"

"Nej, herre, naturligvis ikke, min herre, det er jo Jer, der ser til, at alt er i orden."

"Men der er jo tydeligvis noget, der trykker jer, og der er mange her, der ikke ser ud til at have det godt"

"Nej, der er intet galt, vi lever et godt og trygt liv her i jeres len, vi beklager, hvis alt ikke er til di... Deres tilfredsstillelse. Vi er desværre ikke blevet informeret om Deres ankomst, så vi har ikke kunnet forberede os."

"Det behøvede I da ikke... jeg ville bare se, hvordan I har det her."

"Ganske udemærket tak. Vi sætter stor pris på din interesse for vores velfærd." Atter bukkede han dybt, imens du forskrækket så til. Du kastede et blik omkring dig og begyndte næsten at føle dig fortvivlet. Den væbner, du havde vekslet ord med, havde haft ret. Her levede folk i største armod, de havde brug for hjælp, men de var ikke villige til at anmode om den.

Du vendte dig og red bort, så hurtigt du kunne. Du søgte i vild galop tilbage til de andre, de burde få at vide, hvordan det stod til.

Du ville opsøge væbneren igen, han måtte kunne fortælle dig mere, og du skyldte ham desuden en undskyldning. Du fik imidlertid ikke mulighed for det. Han var blevet henrettet få dage før på grund af "forræderisk opførsel". Uroen over din nye viden voksede, og du følte dig nu alene med denne viden, for du var ikke i tvivl om, at det var årsagen til væbnerens død. Det måtte være derfor, du aldrig før havde hørt nogen snakke om det. Du forsøgte få gange at hentyde til det, men alle dine officerer svarede afværgende eller afviste blankt emnet. Det blev efterhånden helt klart for

dig, at der ikke var tale om, at problemet var ukendt – de holdte jer bevidst uvidende – du vidste bare ikke hvorfor.

Du blev færdiguddannet på Hjortens Borg, og efter det havde du aldrig behøvet at begå dig som en ridder igen. Dette var præcis, hvad alle forventede, og det var også sådan, det så ud de første års tid. Du flyttede hjem til din faders borg igen, hvor du fortsatte din uddannelse, men ikke i kamp eller riddergerning. Her blev du ikke holdt i så stram snor, hvilket behagede dig. Det, du havde lært, som du aldrig burde have hørt om, blev dog ved med at befinde sig i udkanten af din bevidsthed. Du endte med at gå til din fader for at udspørge ham om sagerne. Han afviste, at der var et problem, og foreslog, at I sammen red til en af byerne i hans region, så du kunne se, at de havde det storartet. Det gjorde I, og det var netop det, man forsøgte at vise jer. Til at begynde med var du tilfreds, det så virkelig ud til, at du havde taget fejl. Men når du kiggede dybere, så du også her i de mørke gader, hvor du kun kunne komme hen, når din fader ikke holdt øje med dig, sygdomme og død, armod og smerte. Du blev knuget af frygt, fordi din fader afviste dette blankt, og det samme gjaldt alle, du kunne komme til at spørge. Men du var sikker, hovedgaden var måske ren, og dér smilede folk, men når I vendte ryggen til, græd de og vred sig i deres smerte. Bordene I spiste af var fint dækket op, men det var ensbetydende med, at de var desto tommere, når I rejste bort.

Efter denne rejse besluttede du dig for, at du måtte vide mere, og du begyndte at udspørge alle, der kunne vide noget, men desto mere direkte du spurgte, desto mere afvigende blev dem, du snakkede med. Du forsøgte nu blot at holde dig så nær din fader som muligt og håbede derved at komme til at lære mere om tingenes sammenhæng. Det gjorde du, han glædede sig over din interesse og begyndte at lære dig om diplomati. Du lærte hurtigt, at verden blev drevet af florumvundne løgne og ærbødige komplimenter, som gerne skulle lade folk være så opslugte af deres ego, at de glemte at høre efter, hvad du egentligt sagde. Nogle troede på løgnene

og så dem som sandheder, andre så direkte igennem rænkespillet, men valgte at ignorere det; mange af disse lod til at opfatte dem som et nødvendigt onde, Du lærte at tale deres sprog, lærte at fordreje sandheden således, at det ikke var egentlige løgne. Hver eneste gang du talte på den vis, måtte du væmmes, som havde du skrabet din tunge hen over grus. Du hadede det, men så at det virkede. Du var ikke længere i tvivl om, hvordan det hele hang sammen. Dem med de fine titler og skarpe sværd besluttede, hvordan verden hang sammen. De kunne ikke lyve, for de dikterede, hvad der var sandheden. Og lige nu var sandheden den, at adelen var det fantastiske strålende folk, der beskytter de svage vildledte bønder, der kun levede skidt på grund af deres egen lediggang, og også dette hjalp ridderne på. Dette var dog ikke den sandhed, du så – du så en undertrykkende adel, der pressede livet ud af folket; holdt det nede, i frygt for at miste den skønne plads på toppen af livet. Det var en stor indforstået løgn, som ingen turde stille noget op imod af frygt for at miste det, de havde, om det så var adelens rigdom eller folkets minimale glæder.

Da du blev tyve, erklærede du til alles forundring, at du ville fortsætte din ridderkarriere. Det, der forundrede dem endnu mere, var, at du klarede dig godt i Liljens orden. Det glædede din familie meget at se, at du endelig var ved at komme til fornuft og forstå, hvad du burde gøre. Dette skar i dit hjerte og gjorde, at du distancerede dig yderligere fra dem. Du ønsker dem ikke skadet, men vidste, at de ikke ville være dig til nogen hjælp – de ønskede, at du blot skulle finde en plads i systemet ligesom alle andre, og ville aldrig hjælpe dig. Denne indsigt gjorde dig mere ensom end noget andet, og din faders stolthed var næsten nok til at lede dig på afveje fra starten. Årsagen til, at du havde besluttet dig for at fortsætte, var, at du nu havde set, at det kun var dem med de pæne titler, der havde magt. Som tredje søn af en lavadelig slægt ville du aldrig kunne opnå nogen indflydelse udenfor ridderordenen. Blot få år forinden havde den tanke

aldrig generet dig, men nu... nu følte du, at det var på tide, at nogen fra adelen gjorde det, der var meningen – beskyttede de svage. Du var ikke i tvivl om, at det ikke ville blive let og måske aldrig ville lykkes, men din samvittighed kunne ikke tillade dig andet, det var som om en pil gennemborede dig, hver gang nogen vendte blikket bort fra dem, der havde brug for hjælp. Hver gang adelen var skånselsløs, følte du, at det smittede af på dig. Du havde aldrig løftet et sværd i kamp – alligevel så du blodet dække dine hænder. Men nu havde du lært, hvordan verden virkede: glem dine principper og følg reglerne. Det burde være den første paragraf i riddersnes kodeks. Dette var, hvad du nu handlede efter, du adlød enhver ordre uden spørgsmål, og hastigt blev det meget lettere at begå sig i en ridders orden. Du kunne med lethed forstå, hvorfor så mange blot gjorde det per refleks. Du blev efterhånden oplært i diplomati og etikette og i lanseridderens kunst. Du klarede dig godt, men desto længere du kom, og desto bedre du klarede dig, desto længere føltes det, som om du kom fra dit mål. Du måtte gøre alle de ting, du foragtede adelen for, for at kunne blive accepteret og få den indflydelse, der skal til for at komme til at kunne ændre på verden.

 spejlet ser du en rank mand, en sand ridder. Rustningen skinner som den skal, minen er kølig og arrogant, som det sømmer sig. Der er intet, der afslører, at du afskyr disse mennesker, som du efterligner. Det er nok det, der væmmer dig mest ved synet. Du gennemgår roligt de ting, du bør gøre, hvem du skal snakke med, hvad du skal sige. Du er kold og rolig, og du hader det. Du er dig bevidst om hver eneste løgn, du vil komme til at ytre, klar over at du vil hade, enhver du møder inde i det rum. Du forsøger at huske dig selv på, hvorfor du gør det, at det er med gode intentioner. Men nu, efter så mange år hvor du har spillet deres spil, hvor du har fulgt reglerne uden at stille spørgsmål til det, fornemmer du, hvordan det er svært at adskille rænkespillet fra virkeligheden. Et øjeblik bliver du i tvivl

En Ridders Fortælling

om, hvorvidt der overhovedet er andet inde under rustningen end en velopdragen ridder, om der er den person, som du ønsker dig at være. Hvad nu, hvis du ikke er den eneste, der havde de gode intentioner til at begynde med. Det ved du, at du ikke er, der er mange, der faktisk tror, at ridderne gør det rette. Du lader din hånd løbe igennem dit hår og minder dig selv om, at du må føle terrænet af – få undersøgt, hvem du kan overtale til at hjælpe dig, når tiden kommer. Den tid virker dig så fjern lige nu, men du må bare gøre, hvad du kan for at ændre på det. I et svagt øjeblik strejfer tanken dig, at det ville være en ubegribelig lettelse at overgive sig og blot være som de andre adelige. Ikke altid at skulle vare sig for ikke at tale over sig. Ikke altid at være alene. Nej! Du er bedre end det. Du er bedre end de tåber, der følger flokken, følger ordre imod retmæssige handlinger. Du vil ikke falde til deres niveau, hvor fristende det end er. Du lader dig selv smelte sammen med dit kolde næsten kyniske udtryk og minder dig om, at

En Ridders Fortælling

dette om noget er din pligt. Du må gøre alt, hvad du evner for at opnå den magt, du behøver for at kunne hjælpe landet. Det er den krig, du blev ridder for at udkæmpe, og det er præcis, hvad du har i sinde dig at gøre. Det er ikke i dag, du viser verden dit sande ansigt, men det er i dag, at du baner vejen for at komme dertil, og du glæder dig, til det tidspunkt kommer, hvor du ikke længere er nødsaget til at bukke for dem, der kun i titel er mere værd end dig. Sådan må mange i Almarnon have det – og derfor bliver du ved med at kæmpe.

Stilling:

Som ridder af Ørnen er din fornemste opgave egentlig at beskytte de svage og opretholde velfærd i riget Almarnon. Dette vil i praksis sige, at du for enhver pris skal parere ordre fra overordnede og handle i overensstemmelse med jeres kodeks. Du hader dette, men har vurderet, at det er et nødvendigt onde.

Den opgave, du har pålagt dig selv, er af mere diplomatisk karakter end din ridderuddannelse lægger op til. Du forsøger at komme til at forårsage en reformation af landets politiske struktur, og derfor arbejder du dig op af magtstigen for at komme til at få den indflydelse, der skal til. På vejen forsøger du så at skabe dig kontakter ved forsigtigt at undersøge, hvem der er med dig, og hvem der er imod dig.

Før afrejse:

Denne rejse burde være noget særligt for dig, men du er langt fra lige så opildnet som din medrejsende ridder Aswar Hundirr. Det er ikke, fordi denne prøvelse, eller det at blive ridder af Griffens orden, er noget, der har været en drøm for dig eller noget lignende, det er udelukkende en nødvendighed.

De andre:

Asmar Sundirr:

Han er jo et levende bevis på, at nogle af de tumper, der holder det indsnævrede system ved hævd, faktisk gør det, fordi de er tåbelige nok til at tro på, at det virker, ikke fordi de er egoistiske. Dette er næsten den værste slags, fordi det er umuligt at røre ved deres samvittighed, som de jo selv tror, er ren som nyfalden sne. Alligevel kan du kun i ringe grad tillade dig at anse dem for skyldige i denne fejl, der er trods alt ikke meget at gøre, når man er indoktrineret til at tro på alle disse løgne og aldrig har mødt verdenen. Du mener bestemt, at det er på tide, at han får øjnene op for den virkelige verden, og det skal du gerne hjælpe til med.

En ting, der virkelig går dig på, er, at knægten på grund af sin slægts overlegenhed mener, at han er dig overordnet og derfor ikke altid er villig til at lytte til dine råd.

Nolfo:

Du kommer ofte til at betragte denne mand i sit arbejde. Han bukker og skrabes for alle af adelig slægt, præcis ligesom alle andre. Han taler aldrig i sandhed for sig selv eller sine fæller, fortæller aldrig om den uretfærdighed, han ser blive begået. Du ved, at han gør dette for at beskytte sit liv, det er ikke ufornuftigt, men alligevel tåbeligt. Bønder har virkelig ingen sans for ære, men måske er det en luksus, som ikke er forundt dem, der må kæmpe for at holde sig i live. Du kommer altid til at tænke på den dreng, hvis ærlighed kostede ham livet, og derfor kan du ikke udstå at have væbnere i din nærhed. Det er en påmindelse om et uskyldigt liv på din samvittighed. Du hader at være så direkte en undertrykker af denne mand, uden at kunne stille noget op, uden blot at skade ham mere. Derfor kommer du måske endda til at virke desto mere arrogant, når du tiltaler ham, idet du overspiller din rolle i et forsøg på at beskytte ham.

Maiken Kavis:

Hun er en yndig kvinde, som virkelig forstår at passe ind i adelen. Men du synes at kunne fornemme, at der er noget mere, det er som om, der – hos hende til forskel fra hos de andre – er noget under overfladen. Hun siger det sjældent, men få ord for meget afslører, at der faktisk er tanker af relevans i hendes hoved; en pudsig idé, men hvis de kan forekomme hos bønder, er det vel heller ikke komplet utænkeligt, at de kan dukke op hos en kvinde.

Det er i hvert fald sikkert, at hun ved *noget*, og det er det, hun forsøger at lede jer efter, spørgsmålet er så bare hvorfor, og om det virkelig er hendes egen tanke. Du er i hvert fald sikker på, at det vil være naivt at stole på, at hun ikke er farlig, blot fordi hun er en kvinde. Man kan ikke stole på nogen, men man kan være tvunget til at lade som om.

Ære:

Æren er det, Almarnon påstår at bygge på. I virkeligheden er der blot tale om et tomt begreb, som alle forsøger at gemme sig bag. Adelen påstår, at det er det, der adskiller dem fra bønderne. Du mener mere, at det er et ord, for det alle gode mænd burde bestræbe sig på at opnå, men formentligt aldrig vil nå. Måske er det riddernes tåbelige tro på, at de er ærefulde, så snart de har aflagt deres ed, der gør, at de fejler så grelt. De er holdt op med at forsøge at opnå det, fordi de tror, at de allerede er der.

Mål:

Overordnet set er dit mål at få nedbrudt adelens afsindige system. Du har for længst set, at de udnytter folket for selv at kunne have det godt. Det er tydeligt, at de holder fast i dette system med tænder og klør og har opgivet deres pligter for at holde folket nede og ikke selv blive tvunget til at give afkald på magten. Naturligvis kan den svagelige befolkning af tankeløse bønder ikke klare sig selv, du er derfor nødt til at samle flere, der forstår din sag, der kan opbygge en ny orden, der bygger på reelle idealer.

Hvad du gør, gør du for at komme tættere på dette mål, heriblandt er det dit mål at stige i riddernes orden, fordi du ved, at det er sådan, du opnår indflydelse, hvilket du behøver for at kunne komme til at ændre systemet indefra. Du er klar over, at en stor reformation måske bliver en nødvendighed, og hvis dette er tilfældet, kommer der nok til at følge blodsudgydelser med denne, men det er en risiko, du er villig til at løbe. Imidlertid ser du meget nødigt, at mennesker, der blot er forblændede af systemet, må lide unødigt, det er kun dem, der vender det blinde øje til, på trods af, at de ved, hvor skidt det står til, som du virkelig foragter.

Dilemmaer:

Du er nødt til at handle fuldstændig som dem, du foragter, for at komme til at nå dine mål. Du frygter, at dette med tiden vil gøre dig til den mand, du konstant foregiver at være. Du vil gerne hjælpe de svage bønder, sådan som de virkelig har brug for det, men kun i ringe grad har du mulighed for at give dem penge og den beskyttelse, de har brug for, fordi du på lang sigt øger din mulighed for at hjælpe mange ved at overse slette gerninger; men du hader det, og du frygter for konsekvenserne af det – i al for høj grad kan du se ligheden imellem dine og de andre ridders handlinger.

De eneste risici du for alvor løber, er når du forsøger at diskutere dine holdninger med andre riddere. Det sætter dig selv og andre i fare, men du er nødt til at vide det, er nødt til at samle en reformvenlig styrke.

En Ridders Fortælling

Navn: Maikeyin. Det er egentligt dit dæknavn. Din mor kaldte dig oprindeligt Xawisa, dette bruger du nu som dit slægtsnavn

Ålder: 21

Udsende:

Du har langt, smukt, krusende, rødbrunt hår og dybe, brune øjne. Du har altid været vant til at bruge din krop, hvilket har givet dig en pæn figur og en god positur. Dine træk er skarpe og kønne, og dit blik kan bide sig ind i enhver. Du er lav og fin af bygning, og du har lært at skjule de fleste af de ar, der afslører din baggrund.

I en lang periode af dit liv var du vant til at holde dig dukket og forsøge at undgå folks øjne, men nu er det stort set det modsatte, du skal søge at opnå. Du har lært at holde dig rank, og det generer dig ikke det mindste at holde dit hoved højt. At du er nødt til at gå med korte værdige skridt og ikke må løbe eller i det hele taget gøre ret meget selv, er du imidlertid ikke så vant til, og det kan godt genere dig enormt – og kan det desuden være et problem, fordi du let glemmer det. Din tale bærer ligeledes præg af dine to verdener. Du er ganske vant til at tale direkte til folk og ikke vente på, at du bliver spurgt, eller at være nødt til at pakke dine ord ind i et utal af høflighedsfraser. Det er imidlertid en nødvendighed, i den verden du nu begår dig i, og derfor har du gjort dit bedste for at tillære dig det. Du har lært at gøre din stemme blød og venlig frem for skarp og snærende, som du ellers havde for vane.

Rang:

Du blev født til at være en af de laveste på rangstigen uden et ordentligt værdigt job og uden gode muligheder for at overleve til du blev voksen. Skæbnen ville imidlertid, at du ved et tilfælde kom til at redde en fyrste; til gengæld har han holdt dig i live siden, og han har desuden givet dig en ny baggrund og en tilhørende titel. Du foregiver at være hans niece og er dermed kommet til at være en del af adelen.

Historie:

Din mor var kropige og tilsyneladende også lystpige, og du ved endnu ikke, hvorfor hun ikke fremprovokerede en abort, men valgte at beholde dig. Dette er årsagen til, at du ikke ved, hvem din far er. Du har et bud, for du erindrer at have set en mand i din barndom, som altid holdt sig på afstand og betragtede dig, og som din mor var utryk i nærheden af, men du ved det ikke, og det betyder ikke noget. Du affandt dig tidligt med din skæbne, der var alligevel intet, du kunne gøre ved det, og du havde ikke i sinde at sætte dig og tude over det. Hvis der var noget, din mor lærte dig i de ni år af dit liv, hvor du havde hende til at våge over dig, var det at man måtte tage sagerne i egen hånd og kæmpe for at klare sig, også når det så helt umuligt ud. Du så hende aldrig være svag eller frygtsom, og det tog du til dig; evnen til at skjule de af dine følelser, som du ikke mente vedkom andre. Dine tidligste minder er at hjælpe til, så godt du kunne på kroen. Til at begynde med var det rengøring, senere hen blev det også servering og madlavning. Det var et snusket, usselt sted, hvor intet barn burde opholde sig, men det var dit hjem, og du holdt af det. Da du var ni, døde din mor, sandsynligvis var det af en sygdom, som hun ikke havde styrken i sin udsultede krop til at bekæmpe. Hun blev ved med at arbejde til det sidste og havde endda sparet en smule op, som hun kunne efterlade til dig. Hun havde længe vidst, at enden var nær, men havde skjult det for dine øjne, så længe hun kunne. Du er aldrig helt kommet af med skyldfølelsen. Hun kunne måske have klaret det, hvis hun ikke også skulle forsørge dig. Hendes krop blev brændt i en bunke af lig med ukendte ansigter, og snart derefter var der ingen, der huskede hendes navn.

Der blev vist dig barmhjertighed, efter din mor var gået bort, og det blev dig tilladt at fortsætte din tilværelse på kroen. Du beklagede dig ikke over at måtte arbejde hårdt eller over ikke at have alverden, men i dit stille sind besluttede du dig for, at du ikke ville ende sådan. Du ønskede ikke blot at

være endnu en af de navnløse, der en dag blev til aske, uden at nogen kerede sig om det. Det så imidlertid ikke ud til, at der ville komme megen forandring i dit liv, i hvert fald ikke til det bedre. Din løn var minimal og kunne ikke altid betale for et måltid om dagen, så du begyndte at skaffe dig lidt ekstra ved at stjæle fra de fordrukne kunder. Det gjorde livet lidt lettere for dig i nogen tid, men det varede kun, indtil du blev opdaget. Da det skete, mistede du din eneste sikre indkomst, du blev bortvist fra den lille kro og måtte derfra for alvor leve på gaden. Det var først nu, du virkelig blev opmærksom på, hvor meget blot det at have et tag over hovedet hver nat var værd. Du kunne tjene til føden ved at stjæle fra folk og tage det arbejde, du kunne få; men du kunne ikke skaffe mere end det. Og du kunne aldrig sove trygt for du kunne aldrig være sikker på, hvem der kom forbi dit leje.

Du så noget glimte et sted forude og følte det, som om dine fødder svævede hen over jorden i lettelse, da du opdagede, at det var en af ridderne.

"Hjælp!" Din stemme skar igennem den kølige natteluft. Du var forpustet, og dine ord var febrilske, men kunne høres.

Ridderen stoppede sin hest, og du kunne se, at han kiggede i din retning. Du var efterhånden så tæt på, at du kunne se hans ansigt. Han var kølig og betragtede dig med en smule foragt. Hans øjne løb hen over din krop i den lasede snavsede kjole, og han gjorde ingen mine til at stige af hesten eller skride til handling. Du kunne høre mandens skridt bag dig, som han kom stormende ned af gaden.

"Du har bragt dig selv i denne situation." Sagde ridderen blot køligt.

Du spærrede øjnene op i overraskelse og panik og satte atter i sprint ned af en sidegade, men du havde mistet det forspring, du havde opnået, og kort efter havde mandens hånd fat i dit hår. Du skreg og kæmpede alt, hvad du kunne, men det var til ingen nytte, han var langt stærkere end dig.

Han maste dig op imod en af de kolde klamme mure. Du blev ved med at kæmpe imod hans hænder, der flænsede dit tøj, selvom du vidste, at det var nyttesløst.

"Hjælp!" Din stemme var høj og skinger og ligefrem bønfoldende, selvom det ikke var noget, du normalt ville ty til, min din stolthed var fuldstændig uden betydning lige nu.

Med den venstre side af dit ansigt presset imod væggen og stanken af sved og bræk, der kom fra manden bag dig, tyk i dine næsebord, fik du øje på ridderen ude på hovedgaden, som du netop havde passeret. Jeres øjne mødtes, tårerne vældede ud af dine og efterlod striber i snavset på dine kinder. Han så koldt på dig med en antydning af væmmelse i blikket. Så vendte han sin gang og skridtede bort.

Du kom fra det med livet i behold, men din paranoia voksede, og dit had til ridderne ligeså. Det var sjældent, at de kom forbi, selvom du levede i en af de større byer. Når de gjorde, var det imidlertid, som om alt kun eksisterede til ære for dem. Du lagde mærke til, hvordan alle de pæne borgere gjorde, hvad de kunne for at skjule jer, der ikke fremstillede verden som idyllisk. Ridderskabet afkrævede jer jeres penge og gav intet til gengæld. Du havde altid haft et relativt indifferent forhold til dem indtil det øjeblik, hvor du indså, at de ikke mente, at du var deres tid værdig. Den hjælp og beskyttelse, som de ydede, var ikke forundt dig, for du var ligegyldig for alle.

Du mistede din sidste rest af tiltro til verden den aften og besluttede dig for, at det var på tide, at du gav igen. Du gjorde op med dig selv, hvad du havde at miste og endte med at konkludere, at det var meget lidt. Du opsøgte derfor den samling af lovløse, der efterhånden var i byens slum, for at slutte dig til en af banderne og komme til at tilhøre et samfund, hvor du ikke blot var anerkendt, men også var så meget til besvær for adelen som muligt. Et par hårde år fulgte. De kom til at gå med at vise, at du var

deres bekendtskab værd. Efterhånden lykkedes det, og du fik iblandt disse lovløse for første gang i dit liv venner, som du virkelig troede, du kunne stole på. Gaden blev jeres rige, det var ikke længere et sted, du var forvist til, men et du valgte som dit hjem. Du begyndte at få et liv, som du kunne holde af, men fortiden nagede dig stadig, og da du en dag fik øje på den mand, der havde voldført dig, besluttede du dig for at få din hævn. Dette skulle komme til at ændre dit liv. Du brugte et par dage på at observere ham, og du var konstant splittet. Du ønskede blot at få det overstået, men samtidig vidste du, at du, hvis ikke du forberedte dig, formentligt selv ville miste livet. I en kort tid tøvede du af frygt for at såre dine nyerhvervede venner; men hadet brændte for stærkt i dig til, at du var i stand til at ignorere det.

et var en mørk og kold nat, men kulden, du endnu en gang havde tilladt at vinde frem i din sjæl, gjorde, at du ikke lagde mærke til den isnende vind, der omsluttede din hud. Det var ikke længe siden, at du havde set ham gå ind på den lille kro. Hvis du havde ret, ville han snart befinde sig alene i et lille kammer med en tilfældig hore. Han ville næppe være i nogen særlig god position til at forsvare sig. Det var et usselt sted og var derfor gemt af vejen i de mørke baggader, så det var uproblematisk at komme til bagsiden af bygningen og uset at kravle op af den ujævne stenmur. Glasset i vinduet var allerede knust, så at få det op var ingen sag. Du kravlede lydløst ind på gangen og kastede et hurtigt blik omkring dig. Der var flere steder, hvor der sneg sig lys ud under dørene, men du vidste, hvor han var, så det betød ikke noget. Du bevægede dig lydløst, som et af nattens rovdyr, hen over det møre gulv og stoppede, da du var lige ud for døren. Du havde en underlig blandet fornemmelse af en usigelig kølig ro, som om hele din sjæl var stivnet. Alligevel kunne du høre din dundrende puls og kunne mærke adrenalinen, der hastigt cirkulerede rundt i dine årer. Du greb hårdt om din daggert og slog døren til det lille

rum ind. Du kastede dig frem, men hvad, der mødte dig i rummet, var noget helt andet, end du havde forventet. Dit offer var selv ved at ende en persons liv – en herre, der på trods af sin store kappe ikke var i stand til at skjule, at hans herkomst var alt for fin til, at han burde være her. Dette var ensbetydende med, at du ikke fandt en ubevæbnet person derinde, men du tøvede ikke. Det var for sent, og raseriet, der vældede op i dig blot ved at møde hans blik, var nok til, at du glemte al fornuft. Den rige herre benyttede øjeblikket til at vride sig fri, og du kastede dig frem med dit våben forrest. Han langede ud efter dig, og hans knyttede næve ramte dig i ansigtet. Du faldt baglæns, og han fulgte efter. Denne gang nøjedes han ikke med at bruge sine hænder, men slog ud efter dig med sin egen daggert. Du mærkede smerten, da hans klinge bed igennem din hud, men fortsatte fremad i vished om, at dette ville blive dit endeligt – du ville have ham med til de dødes rige. Din kniv bed dybt i hans hals, og hans varme blod løb over dine fingre. Han faldt om på gulvet med en gurgende lyd. Du så blot på ham med ringeagt, imens han udåndede. Da du var sikker på, at han var død, sukkede du dybt, og i samme øjeblik overmandede svimmelheden dig. Da du kæmpede en frugtesløs kamp for at komme op, så du den velhavende herre tårne over dig. Han knælede ned og så på dig med kolde følelsesløse øjne.

*”Gift.” konstaterede han, og hans stemme lød som om, han var mil væk
”Men bare rolig du reddede mit liv, jeg lader dig ikke dø... du er for værdifuld.”*

Da solen stod op for anden gang efter dit mord, vågnede du for første gang i en ren og blød seng med dunfyldte dyner og puder. Du havde ret, den mand, hvis liv du ved et tilfælde havde reddet, havde været alt for fin til at befinde sig der. Han var fyrst Zanir af Escerand, en af Almarnons mest magtfulde mænd. Du erfarede hurtigt, at han ikke blot var en stor-slået hærfører og fyrste, han var også en magiudøver – noget man ellers

kun sjældent stødte på i Almarnon. Den gift, der var i dit blod, og stadig er der, var han i stand til at holde i ave, men han kunne ikke fjerne den. Dette er ensbetydende med, at han ved hver halvmåne er nødt til endnu en gang at bruge sine evner til at holde dig i live. Du brød dig ikke meget om denne situation – så hjælpeløst at være bundet til en person, men der var intet, du kunne stille op.

Du var forundret over, at Zanir, en mand af sådan rang, var villig til at bruge energi på at holde dig i live. Du erfarede snart hvorfor. Han gav dig et helt nyt liv. Han tildelte dig et nyt navn og en titel. Du blev anerkendt som hans tilrejste niece. Til gengæld for dette nye luksuriøse liv skulle du så bruge din nye adgang til landets hoffer sammen med din viden om gaden og din ”skrupelløshed”. Det tog tid, før du for alvor lærte at begå dig ved hofferne, men du havde kun et valg: adlyd eller dø under den gift, der allerede var i dig. Det var et let valg. Du lærte altså etikette og begyndte at vandre i adelsfamiliers sale, selvom du hadede dem alle for deres pompøse livsstil og ligegyldighed over for folkets velfærd. Flere gange udsatte du tjenestefolk og lignende for problemer ved at føre samtaler med disse, hvilket de på ingen måde havde tilladelse til. De straffe, der tilfaldt dem for deres venlighed, forfærdede dig, og du lærte hurtigt at påtage dig de høviske skikke for ikke at skade andre. Hvad du dog aldrig lærte at acceptere var, hvor hurtigt folk kom til dit forsvar ved ting, hvor du ikke behøvede at blive forsvaret, blot fordi du havde en titel, alt imens ingen ville hjælpe dig den gang, du virkelig havde brug for det.

Med tiden er du blevet ganske dygtig, og du ved, at Zanir sætter stor pris på dine evner. Han har stadig magten over dig, fordi du ingen har mødt, der er i stand til at gøre noget ved dit problem, men han er begyndt at behandle dig med den respekt, din påståede titel byder. Desuden bryder du dig om hans selskab, fordi han er den eneste, du kan tillade dig at være dig selv i nærheden af – han er den eneste, du har set siden den skæbnesvangre nat, og som kender din sande identitet. Din gamle verden og dine

frænder antager formentligt, at du døde den nat – og på trods af det fællesskab i havde, lærte man hurtigt på gaden, at folk forsvandt hver eneste nat. Det hårde liv tillod ikke tidsspilde som sorg og savn; dit gamle navn er formentligt allerede glemt.

Dit liv er på mange måder blevet bedre, efter at Zanir blev din værge; du har nu opnået alle adelens privilegier. Der er dog også mange hårde ting. Du fungerer som spion. Når du bliver sendt til hoffet, er det ikke blot for at være til stede på Zanirs vegne, så han kan beskæftige sig med vigtigere ting – det er for at skaffe så meget information som muligt. Du kan desuden i de sene timer, hvor en ærbar frøken burde sove, snige dig omkring og skaffe endnu mere viden eller ting, som mange ikke ville mene tilhører dig eller din herre. En enkelt gang er du også blevet nødsaget til at forgive en af hans største rivaler.

På trods af at du ved, at Zanir sætter pris på dine evner, er du ikke i tvivl om, hvorvidt han kun stoler på dig, fordi du ikke kan holde dig i live uden ham, og du tvivler ikke på, at han ville lade dig dø uden den mindste bekymring, hvis du nogensinde skulle komme ham på tværs. Enkelte gange har tanken strejft dig, at han måske er i stand til at fjerne giften fra dit blod, men du har aldrig nævnt det, i frygt for hvad en sådan anklage kunne medføre. Du ved ikke med dig selv, om du, hvis du kunne blive fri, ville blive i Zanirs tjeneste, eller om du ville flygte. Det kommer vel an på, om du har et sted at flygte hen, for selvom du savner dine frænder, ønsker du ikke at vende tilbage til at være en navnløs person på gaden. I Zanirs tjeneste har du mulighed for at skabe dig et navn og få ram på et samfund, der aldrig har brudt sig om sin bund; du ved, uden at han nogensinde har fortalt dig det direkte, at Zanir drømmer om at vælte adelen og ændre på Almaraons styre, og det er en sag, du kan støtte.

Du trækker dit lange røde hår tilbage, i den frisure, som du ved, at moden dikterer, vil være mest passende. Det er trættende for dig at skulle bruge så længe på at gøre dig klar, og til hvad? For en dag dit liv ville afhænge af, tog det dig få minutter at blive klar til at tage af sted, dette, som betyder så lidt for dig, tager timevis.

Du ser dig selv i spejlet Du kan endnu ikke vende dig til det, om end det har varet i flere år. Dine fine kjolers bløde stoffer er fantastisk rare, men det er som om, de ikke passer den kvinde, du ser i spejlet, stirre tilbage på dig med et lettere irriteret blik og et skælnsk smil. Du tager den røde farve til dine læber frem og lægger den på med efterhånden trænet hånd. Sådan, smilet er gjort mildt og høvisk. Lys farve hen over kinderne for at skjule de ujævne linjer fra år. Ingen vil længere kunne se, at du er alt for vant til at opholde dig i solen, ligesom bønderne, der slider på marken. Mørkt omkring øjnene. Sådan, glimt- et er skjult, er flygtet og har kun efterladt sig uskyldige blide øjne, intet sprælsk, intet oprørsk. Du betragter kvinden, der ser tilbage på dig fra spejlet; den perfekte adelskvinde. Hun falder ganske i tråd med kjolen, smykkerne og den høje frisure – du kan bare ikke kende hende længere. Du

prøver at aflæse hendes tanker, men de minder ikke om det viltre i dig. Du ser dig selv dybt i øjnene og prøver at se, om du kan få øje på dig selv derinde, men kan intet se ud over mørket i din pupil. Du tager en dyb indånding og prøver at mærke efter, på en måde føles det ikke som dig, der inde under din hud. Du ryster tanken fra dig, du overdramatiserer. Du kan adskille det. Du er stadig en pige fra gaden, der ved, hvad de vigtige ting er, og forstår, at det ikke handler om frisuren eller høflighedsfraserne, men om at gøre det, der holder dig selv i live og måske en dag ude i fremtiden kan hjælpe dem, du holder af. Da du atter betragter dig selv, skynder du dig ærbart at slå blikket ned, før du kan nå at mærke tvivlen snige sig ind på dig igen. Du har en opgave, du skal se til nu. Du skal finde ud af, hvad du kan om de to riddere, Zanir er interesseret i. Du ved, at du ikke vil få meget fængslende at vide, de er trods alt kun det, som spejlet ser.

Stilling:

Du har været vant til at leve på gaden, hvor du begik dig som tyv, og har desuden også levet som kropige i de tidlige år af dit liv. Nu fungerer du som spion for Fyrst Zanir. Med din titel kan du begå dig stort set over alt blandt Almarnons adel. Med et uskyldigt smil kan du få meget at vide, for det er de færreste, der mistænker dig. Enkelte gange har du faktisk også stjålet og myrdet for din herre. Han holder dig i live, og egentligt er din opgave at gøre alt, hvad han beder dig om; til gengæld passer han på dig.

Før afrejse:

Du har fået en opgave, og du har i sinde at udføre det, som du er blevet bedt om. Du ved, at Zanir anser dette for meget vigtigt, han var næsten højtidelig, da han fortalte dig om det. Det han skal bruge er Grimorien – bogen der indeholder Almarnons sjæl – og en sand rider, en sand mand af

ære til at åbne bogen. Din tanke var, at mange af ridderne langt fra er ærefulde mænd, hvis den slags i det hele taget findes.

Du er blevet bedt om at komme i kontakt med de to unge riddere af henholdsvis Hundirr og Wazley slægterne ved at udgive dig for at være en stakkels jomfru i nød. Når dette er lykkedes dig, skal du så slå følgeskab med dem og få dem til at anskaffe Grimorien. Når først de har denne, skal du blot bringe dem med tilbage til Fyrst Zanir. Zanir har fortalt dig: ”Landets sjæl, hviler i dets hjerte; hvor håbet blev født og sandheden bestemt.”, og han har forsikret dig om, at med denne viden og det magiske armbånd, han forærede dig, burde I kunne finde bogen, hvilket må være enhver ridders drøm.

Det er en simpel opgave, og det skulle næppe blive et stort problem for dig. De to riddere er på deres prøverejse ud i verden og på dette tidspunkt er de som regel ganske naive og villige til at gøre alt, hvad de kan for at hjælpe de svage fra adelen, der kunne have brug for hjælp. At hjælpe en jomfru i nød ville være en udmærket heltegerning.

De andre:

Asmar Hundirr:

Han er en tåbelig højrøvet, arrogant nar, der intet ved om den verden, som han mener, tilhører ham. Du hader, at du ved, at al hans galanteri skyldes din fine titel, og at han ikke ville kere sig det mindste om dig, hvis han vidste, hvem du i virkeligheden er – eller måske ville han mene, at du havde plettet adelens ære og faktisk spillede tid på at straffe dig i stedet for sande forbrydere. Som så mange andre af ridderne er han ikke noget ondt menneske, men han er blind. Han ser ikke verdenen, for hvad den er, fordi han vælger at se den sådan, som han bliver befalet det. Du føler dig egentligt sikker på, at han har gode nok intentioner, men blot ikke forstår, hvad det er, verden har brug for. Måske er han ikke en tabt sag, men der er lang vej igen. Han er nødt til at se, hvilken smerte, der er i verden, og han

er nødt til at erkende, at det faktisk er hans våbenbrødre og ham selv, der er skyld i det, på trods af hvad han er blevet indoktrineret til at tro. Du ville gerne få hans øjne op, men han vil ikke være villig til at lytte, for i hans øjne er du jo bare en kvinde.

Hansren Sælæg:

Han er ikke som de andre riddere og så alligevel. Han kan gøre dig utryg, fordi du ikke kan gennemskue ham. Han har ingen væbner, og nogle gange taler han ikke ned til andre mennesker på trods af deres lavere status, andre gange gør han – næsten som om han minder sig selv om, at han bør gøre det. Du synes at kunne genkende noget af dig selv i ham, noget af din egen længsel efter at gøre det rette. Men du kan også se hans arrogance, du kan se, hvordan han hungrer efter at øge sin magt, og du tvivler på, at han ville være i stand til kontrollere den, hvis han skulle opnå den.

Du kan se, at I har en del til fælles, men alligevel tøver du med at betro dig til ham, det er ikke sikkert, men hvis han virkelig er en sand ridder, med gode intentioner, burde han kunne hjælpe dig.

Molfo:

Du kan i høj grad relatere til denne mand, han er tvunget til at tjene en herre og en sag, han ikke tror på, fordi han ellers næppe kan klare sig. Du kan se pinslen i hans øjne, når han ikke tror, at hans herre holder øje med ham; det er det samme, som du selv føler, når du er nødt til at spendere tid sammen med højadlen og foregive at tilhøre deres rækker. Det er en foragt for sig selv, som undskyldes med det manglende valg. Du kan ligeledes se, at han også ønsker en ændring. Du ser, at I har meget til fælles og ønsker at lære ham bedre at kende, men du ved, at du er nødt til at være forsigtig for din egen og hans skyld. Så længe verden ser dig som adelskvinde,

bliver du nødt til at opføre dig som en sådan, og samtaler med væbnere er ikke en mulighed.

Ære:

Ære er ikke noget man finder igennem et kodeks, og det er sandelig ikke noget ridderne ejer. Ære er noget man erhverver sig i det hårde liv. Det er de regler, som man opdager, at man er nødt til at følge for at kunne se sig selv i øjnene, og så må man holde sig til dem, uanset hvor hårdt det er. Æresbegrebet varierer for alle, du mener at have fundet noget af det for dig selv, men at overholde det er straks sværere – der er ikke altid plads til at være ædel, når det gælder om at holde sig selv i live.

Det, ridderne kalder ære, er blot tomme ord, der benyttes til at holde befolkningen på plads; det består af floskler og traditioner. Sand ære handler om altid at være der for dem, som du holder af, og altid at vurdere om du er i stand til over for dig selv at forsvare dine handlinger.

Mål:

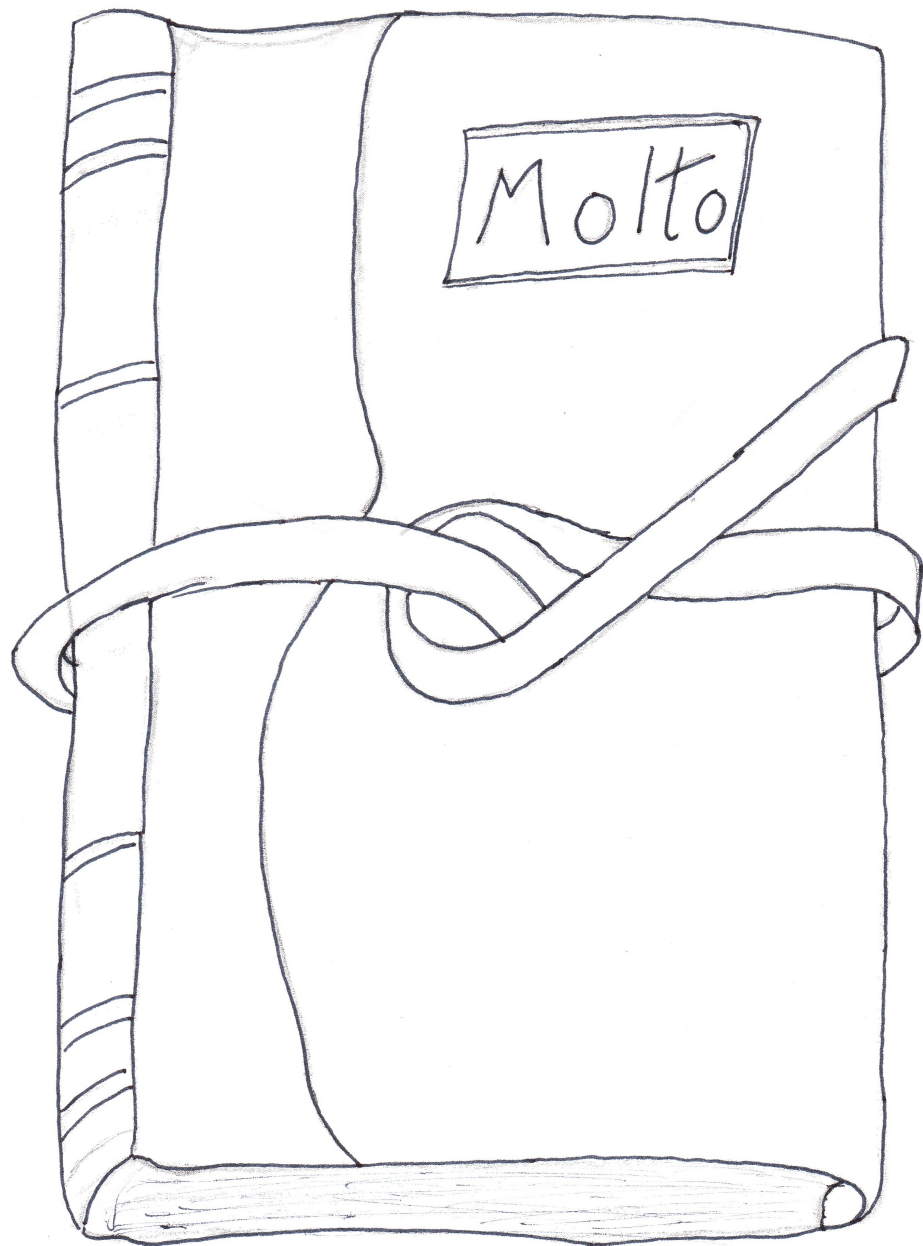
Du må ofte gå på kompromis med det, du selv helst vil for at tjene fyrst Zanir, men du har ikke noget valg, fordi han holder dig i live; der er intet du hellere vil end at få giften ud af dit blod, så du ikke længere er så ekstremt afhængig af en person.

Du ønsker desuden hævn over Almarnons adel. Du har igennem mange år af dit liv set på alle de lidelser, de er skyld i, og du har set, hvordan de blot vender jer ryggen.

Dilemmaer:

Hver eneste dag er du nødt til at udgive dig for at være noget, du afskyer, men det gør livet lettere for dig. Du er desuden nødt til at udholde adelen, som du foragter og ligesom alle andre vende det blinde øje til, når de svage har det hårdt, alt imens du føler, at du burde bruge din ekstra magt til at hjælpe dine gamle venner – ellers er du intet mere end de, der har svigtet dig trods deres pligt.

Zanir holder dig i live, men tilgængæld styrer han også dit liv. Du er ikke sikker på, om det er bedre eller værre for dig på denne måde. Du savner at have tilladelse til at vise din styrke, men du holder af den magt og de goder, du har fået. Du holder ikke af Zanir, men du skylder ham meget. Du ved ikke, hvad du skal mene om ham. Du ved, at han forsøger at ændre på strukturen i Almarnon, men du ved ikke, om det vil være til det bedre. Du ønsker at se adelen væltet, men hvis Zanir blot ønsker at opkaste sig til tyrann, hvad da? Og hvad ville du kunne gøre for at ændre det? Hvis han dør vil dit liv også ende blot få dage senere; men hvor meget er dit liv værd?

Navn: Molto – ærbødig væbner for ridder Aswar af Hundirr-slægten

Alder: 17

Udseende:

Firkantet kæbeparti og en lidt skæv næse – den blev brækket under en af dine første træninger. Dit hår er mørkt og kort, såfremt du får muligheden for at holde det sådan, på din hage og kinder ses ofte skyggen af et skæg. Dine øjne er mørkebrune og ofte ganske bistre, de sidder dybt i dit kranium, og du skjuler dem ofte helt under de buskede bryn ved at sænke hovedet for ikke at komme til at lade andre se den trods i dem, som du ellers længes efter at brænde dine omgivelser med.

Du er ikke nogen særlig attraktiv mand, men det betyder som sådan heller ikke noget, for det er egentlig ikke meningen, at der er nogen, der skal se på dig. Hvis de alligevel kigger i din retning, er det meningen, at det, de skal få øje på, er din kofte. Den skjuler den knirkende læder-rustning, der næppe kan sikre dig meget. Det, de skal se, er din herres slægts farve og mærke, men det er efterhånden ikke så tydeligt længere, for farverne er for længst falmet, og der er en del lapper på. De er søgt holdt i samme farve, men tonerne bliver jo let forskellige. Det betyder ikke noget for dig, og din herre har tilsyneladende accepteret det.

Du er stærk af arbejde, men ingen kriger af bygning. Du er senet og udholdende, hvilket du behøver. Du var egentlig ganske høj, men du er blevet vant til at holde dig en smule bukket. Du har vænnet dig til at tilhøre baggrunden og være så lidt opsigtsvækkende som muligt. Når du bøjer dig for dine overordnede, er det imidlertid til stadighed blevet mindre dybt og mere stift.

Du kender riddersnes måde at tale på, men du er vant til at være noget mere direkte og gerne lidt grov i dit sprogbrug, hvis du kan komme til det, men du ved også godt, hvornår det er farligt at være for uhøflig.

Rang:

Blandt ridderne, som er dem, du oftest befinder dig iblandt, har du ingen rang, der er værd at nævne, du skal først og fremmest svare din egen herre, men alle andre er alligevel dine overordnede.

I omverdenen ses du imidlertid som noget særligt, fordi du har haft muligheden for at omgås adelen, men det har ingen betydning i længden, ud over, at fremmede sjældent taler med dig for dit selskabs skyld. Lægfolk frygter dig i en naiv tro på, at du kunne få din herre til at straffe deres misgerninger, alligevel er der en del, der nærmer sig for at komme til at opnå din herres gunst – mindst lige så naivt.

Historie:

Du blev født og voksede op i den lille landsby Uwoht. Du var den tredje søn af en dygtig grovsmed, der på trods af dette aldrig havde fået muligheden for at komme videre i livet. I havde dårlige kår ligesom alle andre, det vidste du, men det bekymrede dig ikke meget. Jo, det blev da koldt om vinteren, og det var ærgerligt, at man fra tid til anden måtte gå sulten i seng, men det var ikke nok til at stoppe dig i at holde af livet. Du var en sund og stærk dreng og hjalp til med arbejdet, så godt du nu en gang kunne ligesom resten af familien. Du havde en god fantasi og legede med de andre drenge ved enhver given lejlighed. Der var ikke noget bedre end at lege riddere og kæmpe mod hinanden på skrømt eller mod farlige monstre for at redde verden. Men det var trods alt en virkelighed, der var meget langt væk og intet havde at gøre med Uwoht. Derfor og kun derfor var det så god en leg; man kunne nemlig beskrive riddernes verden, helt som man ville.

Din ældste bror skulle naturligvis blive smed som din far og overtage smedjen, når den tid engang kom. Dine søstre kunne giftes væk, det ville ikke give meget, men det var i orden, ethvert tilskud var noget værd. Der var ingen store udsigter for, hvordan dit liv skulle blive. Du regnede med

altid at skulle hjælpe din familie med smedjen, og det generede dig på ingen måde. Man kunne da altid drømme om mere, men du lærte egentlig at stille dig tilfreds med muligheden for at gå mæt og veltilpas i seng.

Dine forældres andenfødte søn, din næstældste bror, døde da du var syv. Det var en hård vinter, og det blev ikke bedre derfra. Høsten blev ringe, og når den gik i stå, var der ingen, der kunne købe din fars produkter, uanset hvor meget de havde brug for dem. Der var ikke meget at gøre. Det var ikke kun jer, det ramte. Det gik også ud over de omkringliggende byer, og du blev snart klar over, hvor hårdt livet kunne være. En af dine søstre gik også bort, endda om sommeren. Din mor var knust, din far var forbitret. Du hørte ofte snak om, hvordan det skyldtes, at områdets beskytter Hundirr ikke gjorde sit job ordentligt. Nye følelser spirede i dig. Nu hvor verden ikke blot passerede dig forbi med gode rolige dage, begyndte nye drømme at vokse i dit bryst. Du ville mere. Du ville have, at verden skulle være god ved dem, du holdt af. Du ville have, at de ikke skulle se mere sorg og smerte, men du vidste ikke, hvordan du kunne gøre det.

Du var elleve, da du første gang mødte en ridder, og du husker det tydeligt – måske fordi det var begyndelsen på enden af det liv, du havde kendt. Det var et helt lille optog, så vidt du husker var de fem mand med deres følge. De kom der for at søge ly for natten og forventede at få lige det, de ville have på vejen. Det var jo trods alt dem, der havde sørget for jeres sikkerhed og dermed indirekte sikret sig, at I var i live – hvis man da kunne kalde den tilstand, I var i for et rigtigt liv.

u sad i det mørke hjørne af jeres stue nær døren, hvor den kolde aftenluft kom susende ind. Du var tavs og betragtede med mørke øjne de store mænd, der sad bænket nær ilden. Forvirring og vrede fyldte dig. Disse mænd var ifølge din far og hans venner årsagen til, at I ikke havde det godt. Det var dem, der ikke passede ordentligt på jer – dem der havde det godt og brugte alle deres penge unødigt, imens I måtte sulte. Alligevel

havde din far ikke bestilt andet, lige siden de kom, end at krybe for dem. Lyset reflekteredes i deres rustninger – de var et flot syn, men var de andet end det? Hele byen havde været på den anden ende, og det havde åbenbart været en stor ære for jer, at de havde valgt at overnatte under netop jeres tag. Du havde svært ved at tro på det. Du prøvede at huske tilbage til den tid, hvor du havde beundret ridderne og efterlignet dem – efterlignet det du troede, de var. Du havde svært ved at forstå det. De lignede da nogen, der godt kunne beskytte jer, men hvorfor gjorde de det så ikke? Og hvordan kunne det være så stor en ære at opvarte dem? Og når de nu havde det så godt, hvorfor var det så ikke dem, der stod for festmåltidet i stedet for jer, der ikke havde meget at byde på?

Din søster kom og hentede dig ud i køkkenet til din mor. Du forsøgte at stille hende nogle af alle spørgsmålene, men hun bad dig tie og aldrig ytre dem igen. Hun sendte dig i stedet ind med mere mjød. Du gjorde, som du fik besked på. Da du havde serveret hele vejen rundt, var der pludselig en af dem, der tiltalte dig.

”Hør, hvem er du knægt?”

Du vendte dig og så forskræmt på ham, din mund føltes tør, og du vidste ikke, hvad du skulle sige. Hvorfor snakkede han til dig? Ham, som dine forældre og alle de andre voksne havde så stor respekt for.

”Hvad er den af, kan du ikke dit eget navn?” Du var stadig tavs. ”Svar!” Pludselig var alles opmærksomhed på dig.

”Jeg er Molto søn af Evert.” svarede du så med spæd stemme og bukkede uvilkårligt. Der blev stille lidt, og du lagde mærke til din mors forskræmte udtryk og din fars rynkede bryn.

”Sig mig Evert’s søn, hvad ved du om riddere?”

”Jeg ved, at de ejer og administrerer landet her.” Du sendte et blik i din fars retning, og han nikkede bekræftende, om end hans bekymrede mine ikke fortog sig.

"Jeg bad om dit svar, Molto, ikke om din faders." sagde ridderen strengt

"Er du tilfreds med, hvad vi gør?"

"Jeg har ikke set det gjort på nogen bedre måde" svarede du så med et fast blik på ridderen og bukkede kort og kejtet derefter.

Ridderen lo, en kold ubetydelig latter "Det er godt, at du er dig bekendt med, hvilken ære det er at have os her i huset."

Han tog en dyb slurk af sit krus.

"Sig mig så, har du nogensinde drømt om at være i vores sted?"

Du nikkede kort for hovedet, du kunne måske ikke se efter din fars råd, men du kunne svare, som han havde lært dig at gøre – sandfærdigt.

"Du ser sund og rask ud, hvad ville du sige til at blive væbner for en sand ridder? – Landet ligger sådan, at min søn mangler en."

Du så forskrækket på ham "Hvad er en væbner, hr. Ridder?"

Denne gang blev der leet blandt alle ridderne, og ham der havde besluttet sig for at tiltale dig vinkede en mand frem, der havde gemt sig i skyggerne.

"Jeg er en væbner. Jeg har æren af at tjene en ridder og gøre alt, hvad han beder mig om. Jeg færdes, hvor han gør, sørger for, at hans udstyr er i orden og gør, hvad jeg ellers får besked på."

"Hvad siger du så, ville du bryde dig om det: at følges med og hjælpe en ridder?"

Dit hjerte slog så voldsomt, at det fik dit blik til at ryste i takt. Du skulle svare her og nu, og du måtte ikke spørge din familie til råds. Det ville ændre alt, du skulle rejse væk fra dit hjem. Det var spændende og skræmmende. Du tog en dyb indånding. Måske var dette, det du havde drømt om? Måske var dette din mulighed for at komme til at ændre verdenen? For at komme til at fortælle ridderne, at der var brug for, at de gjorde mere. Måske var dette din mulighed for at blive en helt? Der var meget, du var i tvivl om, men en ting, du følte dig sikker på, var, at dette var et ganske særligt tilbud, som næppe ville blive gentaget.

"Ja, det vil være mig en ære at få lov til at tjene en ridder." Du bukkede endnu en gang.

"Det har du ret i." svarede ridderen. Lige så pludselig som opmærksomheden var kommet i din retning forsvandt den, og ridderne havde igen kun øje for hinanden.

Det blev den væbner, der havde forklaret dig, hvad det var, der kom til at forklare dig nærmere, hvad du skulle gøre på den videre rejse. I tog af sted morgenen efter, du husker stadig, at din mor græd tavst, da hun bød dig farvel og tårerne glitrede på hendes kinder i morgensolen, da du vendte dig for at kigge en sidste gang på din familie. Din far var meget tavs, men han fortalte dig, at du var heldig. At du aldrig kunne have håbet på så stor en ære med det familienavn, du bar rundt på. Han sagde, at han var stolt af dig, og at du nu kunne komme til at skabe et bedre navn for dine egne efterkommere. Du var bange, da du forlod dit hjem, men du forsøgte at skjule det. For din far forsøgte du at ligne en af ridderne.

Du kom til at tjene den unge ridder Aswar Hundirr. Han var ikke mere end en håndfuld år ældre end du selv, men ikke desto mindre behandlede du ham så respektfuldt som muligt. Af og til fik du en kompliment på dine handlinger, men det var sjældent. Du kom ikke mere til at gå sulten i seng og det var sjældent, at du ikke sov varmt. Arbejdet var hårdt nok, men det var du vant til, så du beklagede dig ikke. Du havde ved afrejsen fået at vide, at du altid skulle gøre, som du fik besked på og ikke risikere at miste dine mestres gunst. Dette var den største chance, du fik i dit liv, du måtte ikke spille den.

Du lærte senere, at det ikke var skæbnen, der havde været dig nådig. Det var riddernes intriger, der havde været til dit held. Væbnerne blev normalt valgt imellem fjerne slægtninge, der ikke havde penge nok til selv at opnå ridderstatus, men alligevel havde brug for en titel. Aswar manglede en væbner, og der havde åbenbart været et oplagt valg, men på grund af hans

faders strid med den familie, han tilhørte, var du altså tilfældigt blevet udpeget i stedet. En puds sig skæbne.

Da du kom til Hundirr-slægtens borg, havde du været ung og naiv nok til at tro på alt det, de fortalte dig; at det ville blive et fantastisk nyt liv for dig med masser af muligheder. Du havde troet, at blot det at være i nærheden af ridderne kunne gøre hele forskellen. Du kunne komme til at ændre verdenen nu. Du skulle blot fortælle dem, hvordan det stod til udenfor, så ville de gøre det bedre; hvorfor skulle alle ellers behandle dem så respektfuldt på trods af deres manglende handlinger? Du havde endda troet, at du måske en gang selv kunne blive til noget større, at du kunne blive ridder af en art, at du kunne gøre noget aktivt for at redde alle de svage, sådan som alle fortællingerne gik.

Du blev hurtigt klogere. Der var ikke mere at opnå for dig her end blot at tjene en mand, der end ikke var en sand ridder. Der var ingen sande riddere her, i hvert fald ikke såfremt man med en sand ridder mente de helte, der er så mange historier om. Du fik aldrig mulighed for at fortælle dem om de dårlige kår ude i omverden, for det var de færreste riddere, der brød sig meget om at lytte til dig, og det var især sjældent, at du fik lov til at vælge samtaleemnet. Du fandt imidlertid ud af, at det ikke var nødvendigt, at du fortalte om det; de vidste skam det hele i forvejen – de gjorde bare ikke noget ved det. Du kom til at tjene din herre i tavs respekt og med stum foragt. Du kunne ikke tillade dig at brokke dig, men på trods af det ønskede du ofte at gøre det. Du så til, imens disse mennesker omkring dig førte storslåede liv og så sig selv som verdens frelsere, imens verden endnu manglede at blive frelst. Du var ikke den eneste, der så dette, der var mange andre tjenestefolk, der delte din holdning, men de forsikrede dig alle om, at der ikke var noget at gøre. Adelen havde magten i landet, og så var der ikke mere at sige i den diskussion.

Du har måtte affinde dig med, at det hænger sådan sammen. Du bliver stadig mere irriteret over, at det er sandheden, men du har lært at føje dig og slutte dig til det almene syn på sagerne, der er ikke noget at gøre ved det.

et hele er næsten klart. Du gnutter gang på gang hårdt det lille styk-ke stof hen over Aswars brystplade for at sikre dig, at den er helt blank. Aswar har udbedt sig, at man kunne spejle sig i den "Så min fjende kan se sin egen frygt, når han møder mig", havde ordene lydt. Du betragter det blanke betal og kommer til at tænke på den gang, hvor du troede hele dit liv ville dreje sig om at forme metal. Du har gjort dit arbejde godt og kan se refleksionen af dit eget ansigt. En ung mand som måske kunne være blevet noget stort. Mange ville mene, at han allerede er blevet det, at lykken har tilsmilet ham. Du kan ikke selv se det, du ser ikke en lykkelig ung mand smile tilbage, der er slet ikke noget smil, kun en høflig stiv mine. Du prøver at huske, hvornår du sidst har smilt, blot fordi du havde lyst til det. Hvornår du sidst har været noget andet end nogens tjener. Den mand, der kigger tilbage på dig er defineret ud fra sin herres navn og ikke noget andet. Du mærker irritationen kravle op langs din rygsøjle som en kolonne myrer, du blot ønsker at børste væk, men det er en umulighed. Hvis du er defineret ud fra Aswar Hundirr, hvad kan du da være værd? Han er jo lige så lidt som alle de andre riddere. Du kan høre larmen udefra og ved, at du snart skal til at komme der ud, så ikke du får problemer for at sinke din herre. Men hvad betyder det, om de bliver en smule forsinkede? Det er jo ingen heltedåd, der skulle udføres nu i dag, om end du er sikker på, at de selv mener, at det er det, det drejede sig om. Du stirrer dybt ind i dine egne øjne og ser den foragt, du normalt gemmer af vejen. Konfronteret med det syn opdager du, at det ikke blot er, fordi du ikke behøver at skjule din ringeagt for den høje adel i dette øjeblik. Den foragt, du ser, er møntet på dig selv. Du er ikke bedre end dem. Også du

har nu bedre kår end de fleste ude i omverdenen, og hvad gør du med det? Intet. Du har opgivet ligesom alle andre. Naiviteten er borte fra den mand, du ser foran dig, men ligeledes er håbet og idealerne. Du er begyndt præcis ligesom alle ridderne at sætte dig selv over alle de andre. Du forbliver tavs for ikke at risikere dine egne goder. Foragten forandrer sig langsomt til beslutsomhed. Det er på tide, at du gør noget, på tide at du ikke længere skal være bange for at møde dit eget blik. Du retter ryggen for første gang i lang tid og skal til at rejse dig, idet du hører en stemme bag dig.

"Er min rustning klar, væbner?"

"Ja herre, den er klar og pudset" Det er, som om enhver stærk tanke i dig bøjer sig samtidig med, at du bukker for din herre.

"Udemærket" Aswar giver dig et kort nik, idet han stiller sig midt på gulvet i det pæne telt, hvis dug er lavet af bedre stof end din egen klædedragt, med armene ud til siden. Du begynder hastigt at spænde hans

rustning fast. Den er skinnende ren, og da Aswar trækker sit sværd og svinger et par dødelige huller i luften, ligner han ikke blot en ridder, han lignede til fulde en sand helt. Én der kan gå ud og redde hele verdenen. Han giver dig ligegyldigt sit sværd, og du tager imod det med et kort buk, imens foragten vokser i dig; den for dig selv. Du vil intet sige eller gøre – du har ikke modet, ikke nu. Du tager hans skjold og følger ham, i den passende fire skridts afstand bag ham. I går mod arenaen, hvor Aswar skal vise sin styrke og ære i kamp mod landets mange andre adelige sønner. Folk er kommet fra vid og fjern for at se og tiljuble deres lands helte, se deres styrke og tro på, at disse mænd vil beskytte dem imod enhver fare. Det er måske sandt, måske er de store krigere, der kan jage enhver ydre fjende på flugt, men hvad med de indre?

Stilling:

Du er væbner, du gør alt, hvad din herre byder dig. Du er muligvis rangerende over den almene mand, men ud over det er alle over dig. Du tier, når ikke du bliver tiltalt, og handler uden spørgsmål – ellers mister du din plads og måske også livet.

Før afrejse:

Denne rejse er en tåbelig tradition, og du tror ikke på, at den kan gøre din herre til en rigtig mand eller sand ridder, eller hvad det nu er, han skal blive. På sin vis glæder du dig til at komme til at opleve ham i den rigtige verden. Du glæder dig til at se hans overraskelse, når han finder ud af, at der er mere i verden en store gallaer og ridderturningern. Men du sætter nu ikke håbet op om, at han faktisk indser noget som helst om, hvordan verden virkelig er skruet sammen. Du frygter bare lidt for, at du kommer til at være den, der skal holde øje med ham hele tiden, fordi du på denne rejse med to ikke færdiguddannede riddere faktisk er den, der ved mest om

den virkelige verden. Det vil blive en prøvelse at skulle forsøge ærbødigt at dele ud af denne viden.

Du glæder dig også lidt til at komme til at se den rigtige verden igen, for du har heller ikke været meget ude i den i al din tjenestetid. Men du ved jo, hvor lidt der har ændret sig inden for slottets mure, så det er ikke særligt sandsynligt, at vilkårene er blevet meget bedre udenfor. Så det vil formentligt blive et trist gensyn.

De andre:

Asvar Sundirr:

Han er din herre, og du er nødt til at adlyde ham betingelsesløst. Da du først mødte ham, var det med ærefrygt trods hans unge alder. Du så op til ham som den helt, han selv ser sig som. Siden hen blev du klogere, du kom til at se det som ingen ønsker, at bønderne skal vide. Ridderne er blot mennesker gemt bag flotte titler og spraglede farver. Du ved, at denne mand intet har gjort for at hjælpe din familie, dine venner eller nogen anden i landet. Han lever ligesom alle andre af jeres hårde arbejde. Det, der generer dig mest ved ham, er, at han ikke selv kan se det, at han virkelig tror på alle de løgne, han bliver fyldt med, og at han i sandhed tror på, at han er hele rigets frelser.

Han har aldrig set en fjende, og han har aldrig udvist mod, for han har aldrig mødt fare og har aldrig måttet se frygt eller død i øjnene.

Saxren Saxfær:

En ridder som de andre, du kan ikke tillade dig at tale direkte til ham og må adlyde ham om end kun efter din egen herre. Han er kold og foruroligende, næsten som om han tilvælger sig riddernes arrogance helt bevidst.

Han har ikke selv en væbner, hvilket på sin vis betyder mere arbejde for dig. Du ved ikke, hvorfor han har fravalgt det privilegium, det er at have

en personlig slave, og du kan naturligvis ikke tillade dig at spørge. Du har lagt mærke til, at han betragter dig mere direkte end andre riddere, om det er en god eller en dårlig ting, har du ingen anelse om, så som i enhver anden situation, der involverer overordnede, forsøger du blot at holde lav profil.

Maikenin Kavis:

En smuk adelskvinde som virker langt mere behagelig end andre af den herkomst. Der er noget, der er varmere i hendes smil og blidere i hendes tone. Hun er ikke helt så arrogant, og du tror næsten, at hun har ondt af dig en gang imellem og gerne ville tilbyde dig noget af deres overskud. Flere gange har I været i ikke påkrævet samtale, hvilket i sig selv virker besynderligt, men rart. Nogle gange tager du dig selv i at føle, at der er en forståelse imellem jer, men tanken er absurd, og du sikrer at holde dig i den nødvendige respektfulde afstand for ikke at komme i problemer.

Ære:

Hvad betyder ære? For dig er det et meningsløst tåbeligt begreb, noget ridderne skjuler sig bag. De mener, at I, der er født uden et fint familienavn, er mindre værd, fordi I ikke besidder det, men du mener selv, at der er langt vigtigere dyder.

Ære bruges kun til at pynte på sig selv, mod, oprigtighed, hjælpsomhed, ydmyghed alt det er til for andres skyld, og det er det eneste, der er noget værd.

Blandt folket er sand ære at udvise sympati og hjælpsomhed, så I alle overlever vinteren, blandt ridderne er det et spørgsmål om skrevne regler, som ikke er noget værd.

Mål:

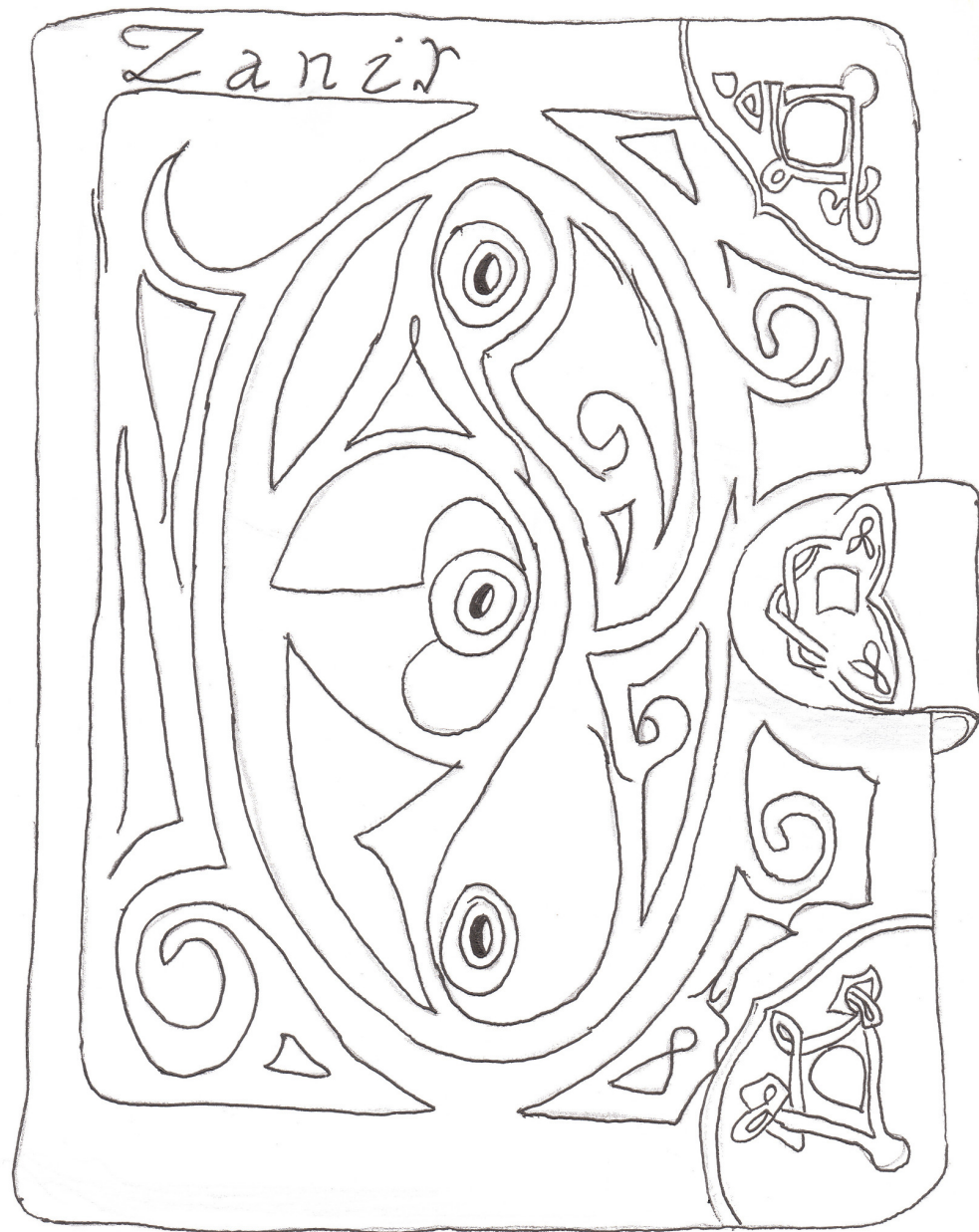
Dit mål var engang at redde hele verden og at blive den helt, som eventyrerne indeholder, men du er for længst blevet klar over, at den slags folk ikke findes i den virkelige verden. I stedet drømmer du nu om at være i stand til blot at gøre en lille forskel, om at samle modet til ikke blot som alle andre at lade dig tryne af adelen. Du ville gerne få alle de tåbelige, arrogante selvcentrerede riddere til at opdage deres ansvar og se, hvad de kunne gøre for folket.

Du er blevet træt af at tjene Aswar, træt af at være en slave for én, der mener, at det er dig en stor ære at tørre mudderet af hans sko. Du kunne godt tænke dig at se ham komme ned med nakken, men det er dog ikke meningen, at han skal komme slemt til skade, han er snæversynet og naiv, men ikke nogen ond mand. Du håber virkelig, at han på denne rejse får øjnene op for, hvad den virkelige verden indeholder af sorger og smerter. Hvis du dog bare kunne vise ham, at der er andet end en gammel regelsamling at basere sit verdensbillede på.

Men måske er det ikke muligt, og hvis det er tilfældet, må du se om ikke der åbner sig andre veje for dig. Du har ikke glemt den usselhed, der tilhører alle de svage, og det eneste, du vil gøre alt for, er at komme til at hjælpe dem. Først og fremmest din familie, men du er klar over, at der er mange, der har kår som dem, og tænk nu hvis der var en måde. Eller nogen der kunne hjælpe.

Dilemmaer:

Du har intet til overs for dem du tjener, og dermed kommer du med hastige skridt til at foragte dig selv. På trods af det magter du ikke at opgive din plads, fordi den giver dig muligheder, du ellers aldrig ville få, og du ved at ulydighed med lethed kan koste dig livet. Imidlertid går du med oprør i dine tanker. Du ønsker inderligt at ændre verden til det bedre, men du ved ikke, hvordan du kan komme til det. Du har brug for din herres magt, men hvordan du skal opnå den slags, aner du ikke. Du overvejer fra tid til anden at forsøge at bruge din minimale autoritet til at opildne folket til oprør, men du kender svagheden i dine fæller, som ridderne har påtvunget dem igennem mange års mindreværd og underernæring, og du bliver nødt til at erkende, at det i virkeligheden ikke er nogen sandsynlig løsning, formentligt vil det kun forværre alt, for de få der formår at overleve.

En Ridders Fortælling

Navn: Fyrst Zanir – herre over lenet Escerand

Alder: 57

Udseende:

Du har været herre over Escerand længe, og det har ikke altid været et let hverv, hvilket er begyndt at kunne ses på de allerede fremtrædende furer i dit ansigt og de grå stænk i dit sorte hår. Som regel gemmer dine dybtliggende øjne på et mørkt glimt, men de fleste, der ser det, bliver i tvivl grundet det brede, varmeløse smil.

Dine bevægelser er flydende og præcise, hvilket du har lært igennem din magibrug.

Du er vant til at studere folk og tage dig den nødvendige tid, og du er særdeles god til at gemme din irritation og vrede under en munterhed, der derved kommer til at virke foruroligende – hvilket er med rette. Når den først bryder igennem er din vrede destruktiv og farlig.

Dit tonefald er ofte venligt nedladende, som om du taler til et barn, for så stor er forskellen jo heller ikke. Mange af de mennesker, du omgås, har ringe idé om, hvordan verden virkelig hænger sammen, og langt de færreste forstår sig på magiens veje.

Rang:

Du er fyrste i det største område af landet Almarnon. I dette område fungerer du som krigsherre og beslutningstager. Desuden har du en vis mængde magiske kræfter, som du ikke er sky med; imidlertid er du ikke nogen højt rangerende ridder.

Historie:

in fader var selv herre i Escerand før dig. Han var en stor ridder og anerkendt som en af de gode herrer. Hans skatter var lave i forhold til de nærliggende områder, men det ændrede ikke på svagheden blandt folket. I

den tid tog du dig heller ikke af det, du glædede dig ved den lykke, der ved fødslen var blevet din; dine klæder var bløde, du fik altid fin mad, og dit arbejde var let. Som du blev ældre, blev du imidlertid klar over, at der var forventninger til dig, at livet ikke altid ville være så fredeligt. Du var arvingen til herredømmet Escerand, og således havde du mange ting at leve op til. Som du blev ældre, kunne du i din faders øjne se tvivl på, om du kunne leve op til det. Du var nemlig ikke en mand, der af bygning så ud til at være skæbnebestemt til at blive hverken ridder eller krigsherre; og i sandhed havde skæbnen også andre planer for dig.

Som enhver adelig søn blev du, så snart du var gammel nok sendt til Hjortens borg, hvor du skulle oplæres som enhver anden ridder. Du hadede det. Du var den svage, ham de andre ikke forventede ville blive til noget. Den blandt deres egne rækker, som de kunne pille ned, sammenligne dem selv med og komme til at føle sig større. Du kom til at føle et had til dem og deres metoder. De overordnede var på ingen måde bedre, i deres adfærd så du en blanding af ynk og nedladdenhed. De forventede heller ikke, at du ville komme nogen vegne. På den vis var du en skændsel, men alligevel noget de ikke kunne undlade at have medfølelse for, for trods alt var du adelssøn. Du så dog noget mere i deres øjne: tomhed. Under følelserne og stoltheden, overfladen var glaseret med, var der intet. Et kodeks, der gentog sig selv i deres tanker til evig tid og formede dem. De fik deres ordre og adlød, der var ingen vilje, ingen selvstændige beslutninger. Du undrede dig til stadighed over, hvem der gav den første ordre, for ingen kunne være nået dertil uden at have gennemgået denne nedbrydende riddertræning. Du vidste, at hierarkiet byggede på éns evner som ridder. Rang var det eneste, der betød noget, og var du over nogen, ville de adlyde hver eneste ordre. Du var muligvis nederst på rangstigen, men du kunne stadig se det. Måske var det netop derfor, du kunne se, hvordan det hele hang sammen.

Du samlede endnu en gang dig selv op fra jorden. Hele din krop værkede, dine muskler var trætte, og dine knogler ømme efter de mange slag. Du forstod ikke meningen med det hele. Gang på gang måtte du tabe dit sværd og modtage slag. Alle kunne se, at du aldrig ville lære det, hvorfor ville de ikke blot lade dig slippe? Du løftede det uslebne sværd på ny og prøvede at forsvare dig. Det var, som om din sparringspartner var utrættelig, og han slog dig endnu en gang i jorden. Du greb ud efter dit sværd, men dine hænder lukkede sig om en sten. I desperat irritation kastede du den efter ham for at fjerne det hånlige smil fra hans læber. Du ramte hans skulder. Før du atter var på benene, var en af de opsynshavende riddere henne ved jer.

"Zanir," Hans stemme var skarp "Kun i nærkamp kan en ridder brillere. At forsøge at skade din fjende, imens han ikke er inden for rækkevidde er usselt, det er noget, kun bønder gør."

"I modsætning til gang på gang at slå en uværdig modstander i gulvet?" Du spyttede en gang i foragt "Selvfølgelig er det let at erhverve sig ære, hvis det kun er igennem sejr over nøje udvalgte mål – dem, der er svagere."

"En sand ridder går ufortrødent i kamp imod enhver fjende, der truer landet; om denne er svagere end ham selv eller hundrede gange stærkere." Du kunne høre reprimanden, du vidste, hvad det betød: Lad være med at ynke dig, det er uværdigt. Kæmp imod det, der er stærkere, vær tilfreds med at dø i en god sags tjeneste, eller i hvert fald i din herres sags tjeneste.

"Jeg ville ellers tro, at imod en fjende, der virkelig truer landet, er det relevante ikke, hvordan han nedkæmpes, men at han slås uanset, hvor meget stærkere han er." Du kiggede en gang i din sparringspartners retning, en lille rød plet var at se på hans ene skulder "Den eneste skade

jeg påførte en stærkere modstander, opnåede jeg, da jeg brød med duelleringsreglerne.”

Du så en skygge af foragt krydse din instruktørs ansigt. Du lukkede hans snak ude, forsøgte at ignorere de mange ord, som du havde hørt så mange gange før. Du vidste, at riddernes kodeks var gemt derinde et sted, og du vidste, at de ikke var blevet klogere siden sidst. Du kiggede ned i en parodi på respekt, alt imens du ventede. Tanken strejfede dig, at hvis du skulle slå ham, ville det også være med et kast, men af noget langt tungere – måske et skjold.

Du kiggede op i forskrækkelse, da du hørte en dump lyd, og så din adjunkt blive sendt igennem luften af et af de tunge skjold. Der var vantro i hans øjne, da han betragtede dig fra jorden af.

agen efter kom folk fra de hemmelige ordener, dem som man ikke talte om, navnløse riddere og magikere. Magi var noget, man ikke talte meget om i Almarnon, det hørte til i gamle myter og legender, så få var der, som kunne den ædle kunst nu. Men de der kunne – jer, der kan – I er dem med det virkelige potentiale. De tog dig med væk fra Hjortens Borg, til din store glæde mente man ikke længere, at det var nødvendigt at torturere dig med den træning. Det betød ikke, at du nu var fri, og magi var ikke noget, der blot flød i dine årer så naturligt som blod. Det måtte forfines, læres og udvikles. Først var du imod det, men disse mennesker, dem ønskede du at stole på. Her blev du rost og fik at vide, at du var en del af noget større. Her var der ikke kun tomhed bag øjnene, og her glædede du dig over at modtage din uddannelse. Denne kom til at vare længe, flere år end den første del af ridderuddannelsen. Og det blev ensbetydende med, at du faktisk aldrig reelt blev færdiguddannet ridder, om end du formelt set er blevet accepteret i adelen, som om du har modtaget basistræning.

Du voksede op og blev en ung mand blandt andre magikere. Du opdagede det aldrig, imens du var der, men I tilhørte alle samfundets

udstødte. Du følte dig stærkere end de andre, som om du havde et talent, men det var ikke sådan, du blev betragtet, når folk endelig var villige til at se i din retning. Din familie havde nær glemt dig, og din fader sørgede ikke meget over at måtte lade din yngre bror, der var en fødte ridder, anses for at være sin arving. På akademiet lærte du, hvad du havde brug for om magien, om at være lensherre og om at være strateg. Men æreskodekset var du kun fjernt bekendt med, og du kom aldrig selv til at svinge sværdet.

Da du blev anerkendt som færdiguddannet, og man vurderede, at du måtte vende tilbage til verdenen, blev du til din forundring og harme ikke hilst velkommen, som en dannet ung mand klar til at blive oplært ved sin faders højre hånd for at kende sine arbejdsopgaver præcist. Nærmere var du som én, hvis eksil var ophævet. Folk var urolige i din nærhed og utilfredse med, at du ødelagde idyllen. Langsomt mærkede du din stolthed ved dine evner smuldre bort. Men regler var regler, så du fik din plads, dog ikke med velvilje, det kunne enhver se.

Du blev oplært i dine kommende pligter, men aldrig mere end hvad reglerne krævede, og du begyndte selv at søge information, fra de der måtte kende den. Du kom til at holde af det tanketomme system, for det gav dig mulighed for at opsøge videre uddannelse, trods dine læreres modvilje. Det betød dog også, at tåberne, der var dig højere i rang, frit kunne nægte dine råd. Ofte blev din viden som strateg ikke anerkendt, og dine planer blev ignoreret eller bortkastede som uærefulde; og du måtte se utallige liv gå til spilte som følge af dette.

Den sande natur af din faders mishag blev stadig klarere for dig, efterhånden som du brugte mere tid sammen med ham. Du følte, at du kunne læse det i hans adfærd, som om det stod skrevet i hans øjne og lå som en hvisken under de ord, han faktisk sagde. Du blev klar over, at det ikke kun var hos ham, du oplevede det. Tjeneres høflige buk blev akkom-

pagneret af irritation over frådset af mad eller opvarmning i tomme sale. Du blev klar over, at du var tilladt adgang til ting andre ikke kunne se.

Du kunne ikke bevæge dig igennem den verden, der eksisterede inden i andres kranier, men du kunne svagt ane ting. Som de hemmeligheder andre hvisker om, og du hører ved et tilfælde. Det var ikke de tanker, man gemte langt væk og hemmeligholdte. Det var tingene på overfladen, de indædte ord, som folk så inderligt brændte for at sige, spytte efter dig, men som de alligevel holdt tilbage. Du hørte det i dit kranium som vindens susen. Magien var for længst holdt op med at skræmme dig, når du opfattede noget som dette, tog du det til dig og frydede dig ved den gave. Det var forvirrende i begyndelsen, men du lærte at mestre det.

Dette tillod dig at vide med sikkerhed, at folket ikke var tilfreds med din fader, og at han kæmpede for at forbedre tilstanden. Det lod dig vide, at ingen af dem, du ønskede at behage, mente at dine handlinger havde et værd, ingen af dem troede på, at du kunne gøre det godt nok. Din fader mindst af alle, hans bekymring var udtalt; en dag skulle du overtage landet, hvilket ingenlunde kunne være til fordel for hans ry eller hans folk. Du besluttede dig for at bevise, at han tog fejl. Du øgede intensiteten af dit arbejde, gav dig til at undersøge alle muligheder, og det kom til at stå klart for dig, at du kunne fremme Escerands velfærd, men kun ved at forbedre hele Almarnon.

ilgiv mig fader” sagde du med sænket hoved, idet du gjorde din entre til hans flamboyante kontor.

”For hvad dog?” Der var kun ringe interesse i hans stemme, og han løftede ikke blikket fra papirerne på det smukt udskårne egetræsbord.

Du gik hen over stengulvet med tunge skridt, men dine støvler var ikke metalbeslåede, som dem ridderne normalt ville gå med, og dine skridt rungede ikke, som de ville have gjort for enhver anden adelig. Du be-

tragtede din fader med skarpe, mørke øjne og gjorde intet for at skjule beslutsomheden.

"Du må forstå, at hvad jeg gør, gør jeg for din skyld, for at gøre dig stolt." Der var ingen bæven i din stemme. Din fader kiggede nu op med et lettere irritabelt blik over din forklarende tone, så vel som mystificeret over dine ord.

"Det er jeg sikker på..." Han lød ikke sikker, og der var til stadighed ikke megen interesse i hans stemme.

"Men forstår du," fortsatte du uanfægtet "jeg bliver aldrig nogen stor ridder som dig. Der er kun en måde at gøre op for det på."

Din fader kiggede nu op, og der var en uro i hans øjne, da han mødte dit blik.

"Det er en lang rejse, et stykke arbejde, der vil tage mange år, jeg kan ikke udskyde dets begyndelse, hvis jeg vil nå målet før mit eget endeligt." Du trak vejret tungt, imens du gentog ordene fra din formular i dit hoved. Det var, som om du allerede kunne mærke kraften hvirvle i dig, førend du havde udtalt ordene. Du havde overvejet det længe, det hele lå klart for dig nu, tiden var inde.

"Jeg er nødt til at begynde nu, og det kan jeg kun gøre som borgherre."

Du kunne have set at din fader ville sige noget, spørge, hvad i alverden du mente. Men du lagde aldrig mærke til det, for dine sanser blev taget over. Som du begyndte din messende tone af ord, voksede en brusen frem for dine ører, dit syn blev tåget, og du mærkede magiens kræft fosse igennem dine årer. Du forestillede dig, hvad der var under din faders hud, hans blod, hans hjerte, hans lunger. Du knyttede dine næver, idet du tav, det var som en eksplosion i dit hoved, og du vidste, at det blot var et ekko af, hvad han følte; så var det overstået, alt var normalt.

Da du forlod din faders kontor, lå han død ind over sine papirer.

Få dage derefter blev du selv udråbt som Escerands herre, og dit arbejde kunne begynde. Mange var stadig imod dit regime, men ingen skred til handling, og snart var du alene om styret i området. Din broder døde i kampen mod en horde orker, som kongsbyen blev truet af, og din moder sov stille ind få år efter. Du fik arbejdsro, og begyndt stille at ændre på dit lille samfund. En række bønder fik kamptræning, næsten så god som riddersnes. Du kunne ikke bryde kontakter, men du var træt af at være nødt til at spille din tid på den sociale omgang med folk, der så ned på dig. Du formede din egen hær i det skjulte; alt imens du forsøgte at undersøge, hvordan du lettest kunne vælte Almarnons konge, og få de traditionsbundne riddere til at følge dig.

Dit arbejde blev altid sinket af dine forpligtigelser; det var som om, verdenen arbejdede imod dine planer. Du er klar over, at dit len ligger i forfald, imens du opbygger. Du kan ikke hjælpe dem endnu, men en dag – den dag, hvor du får muligheden for at vise, at de alle tog fejl. Du skal vise dem, at du ikke blot er god nok til at være arving og herre over Escerand, men at du har magten og æren til at styre hele Almarnon.

u havde formentligt aldrig fundet ud af, hvordan du i sidste ende skulle få det hele til at gå op, hvis ikke det havde været for en tyvetøs, der ved et tilfælde kom til at hjælpe dig. Hun var nær død under denne handling, en gift var blevet fyldt i hendes blod. Den ville næppe have voldt dig voldsomme mén, men hun ville dø af den uden dine kræfter. Du holder den i hævd til gengæld for, at hun arbejder for dig. Officielt lyder det, at hun er din bortgiftede søsters datter Maikeyin. Hun viste sig at være en gave. Det tog tid at oplære hende i etikette, men derfra blev det hendes tid, der blev spildt med sociale arrangementer og ikke din. Dermed kunne du intensivere dit arbejde. Desuden kunne hendes kønne ansigt skaffe dig en del information.

Du kom til at holde af at have folk til at gøre den del af dit arbejde, som du ikke brød dig om, det der ikke betød noget for dig. Det var soldaterne i felten, Maikeyin ved hofferne, bønderne på markerne. Du vidste, at det ikke var optimalt, men du helligede din tid til din research, for du vidste, at du var på kanten af svaret. Du manglede det sidste, før du kunne bringe din hær mod kongen og forvente, at det ville ændre noget som helst.

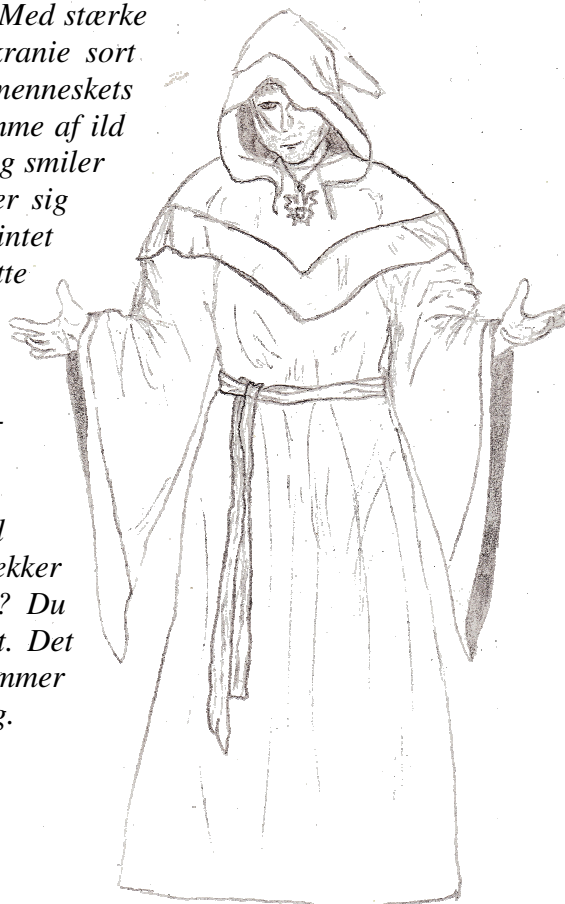
Så fandt du det. I en gammel bog skrevet til den ridder du aldrig selv blev, den mand som din fader havde ønsket, at du skulle udvikle dig til. En gammel fortælling om, hvordan Almarnon var blevet samlet. Ingen ville have troet dig, hvis du havde fortalt dem, at nøglen lå dér. *Grimorien*, en magisk bog var det, der holdt verdenen sammen, den der gjorde, at intet kunne ændre sig. Skulle den blive destrueret, ville alt ikke længere være statisk. Nu vidste du også, hvor den skulle findes, det eneste der manglede, var dem, der skulle sørge for at gøre den del af arbejdet, du ikke selv interesserede dig for; det du, i dette tilfælde, måske endda ikke var i stand til at udføre.

er er tyst omkring dig i det lille, mørke rum. Ingen vinduer, ingen udsmykninger til at forstyrre dig og vandet. Det eneste lys er det svage skær fra dammen udhugget i det sorte stengulv. Overfladen kruser let på trods af, at intet forstyrrer luften i rummet.

Du betragter den lille gruppe rejsende i tavshed. De hviler uvisse om, hvad der har bragt dem her til, om at det hele er planlagt af dig, om at du holder dem under opsyn. Uden den mindste anelse om, hvor stor deres skæbne virkelig er. Undtagen Maikeyin selvfølgelig, hun hverken hviler eller er uvidende. Du ved, at dine mænd er på vej ud for at hente dem, de er nu på din jord, hele Almarnons skæbne skal snart bestemmes. Du lader dine fingre forstyrre vandoverfladen, væsken er isnende, og det er som om den efterlader en del af sit skær på din hud. Det magiske billede forsvinder. Lyset dvæler imidlertid endnu i rummet; i det blege skær ser

du refleksionen af dit ansigt på vandspejlet. Ansigtet virker næsten fremmed. Manden, der stirrer tilbage med mørke, skarpe øjne, er efterhånden blevet gammel at se på. Det smalle ansigt vidner på ingen måde om den styrke, der ulmer længere inde. En svagelig mand – på overfladen. Du sender dig selv et anstrengt smil. Det er på tide, at det hele bliver ændret. At Almarnon får at se, at der er andet og mere end det på overfladen. Du lukker dine øjne og hvisker et enkelte ord, imens du fornemmer duften af frost i dine næsebor; da du åbner dem igen, er det et nyt ansigt, der stirrer tilbage. Med stærke øjne som ametyster, kun et kranie sort som dragens skæl uden menneskets svage kød, dit hår som en ramme af ild omkring dit ansigt. Denne gang smiler du bredt, og dine tænder viser sig spidse som rovdyrs. Der er intet svagt over denne skikkelse; dette er et sandt billede af din sjæls styrke. Du er sikker på, at du ikke vil blive antaget for at være ridderlig; det mindsker ikke dit smil. De kender end ikke styrke.

Hvad er kraften i sværdet imod den sande magt, som du trækker fra luften blot med din vilje? Du rejste dig og forlader rummet. Det er på tide, at også andre kommer til at se styrken, der hviler i dig.

Stilling:

Du er stort set din egen herre. Kongen er den eneste, der har magt over flere mænd end du, alligevel er der nok en del riddere, der ville mene, at de er højere på rangstigen end dig, fordi du aldrig har gennemgået mere end den påkrævede basistræning.

Din opgave er at beskytte folket, der er under dig, ligesom det er for enhver af landets herrer, men din konklusion er, at det kun er dig muligt at hjælpe de svage ved at ændre hele Almarnon.

Før afrejse:

Grimorien skal hentes. Din hær er næsten klar til afmarch. Du er klar til at tage det, der bør tilhøre dig, og vise, at æren ikke kommer fra den rette måde at handle på, men de rette handlinger. Du har ikke selv det, der skal til for at skaffe den til veje, og du er ikke nogen sand ridder og vil derfor ikke kunne åbne den. Det eneste logiske er at skaffe en sand ridder, og hvordan lokker man dem lettere end med en ærbar kvinde, der har brug for en helt? Du sender derfor Maikeyin af sted for at foranledige dem til at hente bogen og bringe den til dig. Du glæder dig som aldrig før, for du ved, at for hvert skridt de nærmer sig, kommer også din skæbne nærmere. Du kan føle i dit blod, at enten lykkes det nu, eller også lykkes det aldrig.

De andre:

Maikarin Kavisar:

Du er faktisk begyndt at sætte pris på denne pige. Hun er praktisk at have til at udføre det arbejde, du ikke selv kerer dig om, og hun gør det godt. Hun er god af natur, men livet på gaden har givet hende en styrke, som de færreste i adelen har, derfor er hun langt mere interessant selskab for dig end så mange andre.

Der er gift i hendes blod, og du holder hende i live ved at holde dens effekt i ave. Du kan fornemme, at hun betvivler, at du ikke er i stand til at fjerne den helt og blot gør det for at sikre dig, at hun er bundet i din tjeneste. Og det er med rette, for du kunne så let som ingen ting fjerne giften permanent. Hun holder ikke af at være din slave, men holder af at kunne sove mæt og tryk; du er ikke sikker på, at hun ville blive i din tjeneste, hvis hun kunne forlade dig – derfor giver du hende ikke muligheden.

Du er glad for hende, men hvis det er en nødvendighed at ofre hende for dit endelige mål, er du villig til at gøre det.

Asvar Sundirr:

Han er en arketypisk ridder, sådan som alle de tankeløse folk i højadelen ønsker de skal være. En af dem, der blot adlyder ordre uden spørgsmål, som ikke forstår problematikken eller finessen i verden, som ikke ser, at der kan være en bedre vej, end den han er blevet indoktrineret til at følge. Du kender ham stort set ikke, men alligevel føler du et vist had til ham. Han er personifikationen af det, man ønskede af dig, men som du ikke selv kunne blive. Hvis han vidste, hvem du var, ville han tildele dig det samme nedladende blik som alle de, der forsøgte at træne dig, engang gjorde.

Imidlertid er du nødt til at tolerere ham, for det er sandsynligt, at han er den af dem, der har den største mulighed for åbne Grimorien.

Saxren Saxen:

Han har reformistens sind, men er det noget værd, når han ikke er villig til at gå hele vejen? Du kan se, hvordan han skjuler, det han er under sin fjendes etikette, og du har svært ved at forestille dig, hvordan man kan stå imod så længe. Du kan ikke forestille dig, at du selv kunne have gjort det, kunne være blevet den, du er i dag, hvis ikke du var blevet tilladt frirummet på troldmændenes skole. Ham her, han har tilpasset sig på overfalden, og du er sikker på, at det også er ved at sive ind til ham. Måske kunne han blive din fælle og hjælpe dig, men du tvivler på det. Du kan se magttørsten i hans øjne, og han ville aldrig forstå, hvordan det eneste funktionelle er at have dig som enehersker.

Molto:

Han er ikke noget særligt, en tilfældig bonde, der arbejder for en anden uden noget virkeligt mål. Han er ikke en slave for æren ligesom ridderne, men det giver dig kun i ringe grad mere respekt for ham, for en mand, der arbejder uden et mål er intet værd.

Han kan imidlertid vise sig at blive ganske nyttig i denne sammenhæng, fordi han er den, der bedst kan vise de tåbelige riddere, hvor tomt deres æresbegreb er, og hvor lidt deres handlinger hjælper dem, der har brug for det. Det er vigtigt for dig at få ham til at fortælle sine herrer, hvordan han ser verden, nu hvor han får muligheden. Hans skæbne som følge af det, har du desværre ikke mulighed for direkte at gøre noget ved – i det store billede er det heller ikke et horribelt offer.

Ære:

Ære har altid været et lidt tomt begreb for dig, for du ved, hvordan det i Almarnon blot er et remedie til at holde folk autoritetstro. Ære er det, de svage påstår, at de har, som et dække for manglende styrke – man bør handle efter den sunde fornuft i stedet.

Det viser sig dog, at denne æresfølelse, som alle landets riddere har, måske alligevel kan komme dig til fordel, for det gør det lettere at beregne, hvordan et menneske reagerer på en situation, når man ved, hvad han burde gøre.

Mål:

Dit mål er enkelt, men kræver meget arbejde, og du har stræbt efter det i flere dekader. Du planlægger og arbejder imod at komme til at lægge hele Almarnon under dig. Du ser potentiale i landet, som langt fra er indfriet, og derfor føler du, at det er din ret og din pligt at få rettet op på denne fejl; hvilket gøres bedst med dig som despot.

Som et trin på denne vej er du nødt til at skaffe Grimorien, der indeholder landets sjæl, til veje, for sættes denne fri, er landet desto lettere at bukke.